

РОДОВО ИМЕННИЕ

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Излиза всеки понеделник

БЪЛГАРСКА РОДНО ИМЕННИЕ ПАРТИЯ

Родово имене - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), която включва домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менящите се социални и политически системи за поколения напред. Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човечеци. С всяка изминала година Родовото имене увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

Година VI, брой 3 (220) 11 - 17 януари 2010 г.

цена 0.55 лв.

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

Ангелина Славова: Страданието е най-висшата форма на пречистване

Ангелина Славова е родена на 17 април 1970 година в Елхово. Завършва НАТФИЗ "Кръстьо Сарафов" в класа на проф. Стефан Данаилов и веднага постъпва на щат в Младежки театър "Николай Бинев" в София, където играе и до днес. Едни от най-емблематичните ѝ превъплъщения са в пиесата "Лунни невени", заради която си роля получава Аскеер през 1997г., "Три сестри", "Децата на Кенеди", "Поглед от моста", "Заболяване на младостта" и много други, включително и дет-

ски представления. Преди няколко години Ангелина направи пробив в новото българско кино във филмите на Милена Андонова – „Маймуни през зимата“, където с ролята на главната героиня Тана спечели наградата "Невена Коканова" за филмов дебют на фестивала Златна роза. Вторият ѝ филм е "Вътрешен глас", като успехите в киното продължават с новите ѝ проекти.

Продължава на стр. 6

ПОКАНА

На 12 януари 2010 г. (вторник) в залата на Народно читалище "Славянска беседа" (София, ул. "Г. С. Раковски" №127, ет. 2) от 18 часа ще се проведе творческа вечер с премиера на най-новата книга на поета орфист Никола Гигов "Орфей и любовта". Ще бъде изнесен и рецитал "Слънце в кръвта" – стихове на автора, в изпълнение на Елена Хайтова.

Срещата е организирана с любезното съдействие на вестник "Родово имене" и издателска къща "Новата цивилизация". Приканват се всички читатели и симпатизанти, интересувачи се от темата за Орфей, да присъстват.

Вход свободен

РЕЦЕПТИТЕ НА ПЕТЪР ДИМКОВ

ЧУДОДЕЙНИТЕ ШАПКИ

Те заемат видно

място в аптеката на Лечителя. Състоят се от няколко съвсем обикновени вещества, но въздействат за

усилване на паметта, за премахване на главоболие, за сън, против депресия, цикатрикс - ръбец от заздравяла рана, за общо тонизиране на организма.

Шапките постигат лечебен ефект без непосредствен контакт, макар и от много близко разстояние. Те излъчват природна енергия, която въздейства по съответен начин и предизвиква определен ефект.

Като краен резултат цялата заложена в лечебното растение енергия „се влива“ в човека, и то точно там, къде-

то трябва да отиде, за да премахне едно страдание, болка, недъг.

Лечебната шапка е вид „каска“ от плат с двойни стени, позволяващи полагането на лечебното вещество между двата слоя. То излъчва енергия, която влияе на мозъка и процесите, свързани с него, без пряк досег с лекуваната материя. Резонно изискване е косата на лекуващия се да не бъде дълга, за да облекчи проникването на енергията от шапката в мозъка.

Продължава на стр. 12

ИМПРОВИЗАЦИЯ

Неда АРАБОВА, Димитровград

Ще си ида, преди да погоя всички цветни лехи, преди да погледам спокойния залез над родни стрехи!

Ще останат необходими пътища, неразгадани сърца и съдби, ще останат недосънвани сънища, мечтите по светлите, слънчеви дни.

Ще утихне неутолимата жажда да бъде единствена, любима жена, чийто поглед сърцето възражда и дарява земи и слънца...

ВАЖНО

УВАЖАЕМИ ЧИТАТЕЛИ!

Търсите ли в. "Родово имене"?

РОДОВО ИМЕННИЕ

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ИДЕТЕ В НАЙ-БЛИЗКАТА ПОЩА!

Каталожен № 618

ИМА И РЕДАКЦИОНЕН АБОНАМЕНТ на телефони 02 962 16 85 или 02 962 16 86. Новите и целогодишни абонати за 2010 г. ще получат подаръци - емблематични книги от ИК "Новата цивилизация"!

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

**ВАЖНИТЕ
КНИГИ**

Веднъж попитах дядото на Анастасия дали му се е случвало да чете някакви духовни или научни книги. Последва доста странен отговор:

- Само веднъж ми се е случвало да държа в ръка, да прелиствам и да чета записани в книга слова. Но всичко написано във важните книги ми е известно.

- Откъде? И какви са тези важни книги? Ако има важни, значи има и незначими.

- Има. А на теб защо ти е да си пълниш главата с всичко това?

- Как така защо? Културният, интелигентният човек трябва да е начетен. Когато се изказвам на читателските конференции, се случва да ме питат дали съм чел тази или онази книга. А аз през живота си не съм чел много книги. И затова ми се иска да знам кои книги първо трябва да прочета. Един живот не стига, за да прочета всичките, дори ако от сутрин до вечер само с четене се занимавам. Затова трябва да знам за важните книги, за да не изглеждам съвсем профан.

- Знаеш ли, Владимире, когато те питат на читателските конференции кои книги си прочел, ти отговори на хората, че познаваш всички книги.

- Не бива да отговарям така, ако не съм ги чел. Може да ме попитат какво е казал конкретен автор в някоя книга. Щом дори не съм държал в ръце книгата му, то нищо няма да мога да отговоря.

- Отговори просто: *"Този автор нищо съществено не е казал"*. Нека този, който ти е обърнал внимание върху някоя книга, да докаже обратното. Разбираш ли, Владимире, само изглежда, че книгите са много по количество. Всъщност важните дори и десет не достигат.

- А как да определя значимостта на книгата?

- С помощта на класификатор.

- А вие можете ли да ми дадете този класификатор? Поне временно.

- Разбира се, мога да го дам и на теб, и на твоите читатели. Работата е там, че като

класификатор за важността на книгите се явява начинът на живот на хората.

- Как така начинът на живот? Той каква връзка има?

- В различни страни на света живеят хора. Човешките съобщества са обусловени от различията на страните. Културите на народите от различните страни се различават една от друга. Различава се и начинът на живот, и продължителността му. Културата на разните народности се формира под въздействието, между всичко друго, и на някоя значима книга - обикновено книга, която обуславя философията на народа, формираща типа религия, а следователно и начина на живот.

Например в Китай се смята за важно учението на Конфуций. Особена картина на света се е развивала в Китай от древни времена. Накратко, тя разглежда света като жива система.

Част от тази система са представите за "ин" и "ян". Ако те интересува начинът на живот на китайския народ, ако виждаш в него пример за цялото човечество, то прочети тогава книгата, написана от Конфуций. Ако те интересува светоусещането на японците, житейските им постижения, то прочети тогава книга, разказваща за традиционната религия на тази страна - шинтоизма. В много отношения тя е сформирала начина на живот на японския народ.

Ако сметнеш, че най-щастливите хора живеят в християнския свят, тогава чети Библията. Важните книги са онези, които формират един или друг начин на живот на част от човешкото общество.

- Но в християнството има твърде много духовна литература освен самата Библия.

- Да, много е. Но ново в тях няма абсолютно нищо. Като правило, във всяка важна книга има една две основни мисли и философски изводи. Всички останали книги на тази тема просто повтарят тази мисъл и нищо ново няма да внесат в твоето светоусещане.

Ето, например една от основните мисли в Библията е тази, че на Бог трябва да се покланяте или да изпълнявате Неговите заповеди. По-късно се появяват множество книги, които разказват как по-добре трябва да се прави това. В едни се говори, че трябва да се

кръстите с два пръста, а в други - с три. Какви храмове да се вдигат, какъв да бъде външният им вид. Цитират се стотици примери на поклонения, направени от различни хора, привърженици на поклонението. Съобщава се за войни и спорове около начините на поклонение.

Хората потъват в тези спорове и губят възможност да определят основната мисъл. Те престават да сравняват основната мисъл с други такива. Получава се, че четейки много книги все за едно и също, те не получават нова информация, а само затормозват аналитическите си възможности. И дори не се опитват да определят - наистина ли Бог иска от човека поклонение? Или

може би Бог иска нещо съвсем друго?

Както виждаш, в продължение на две хиляди години стотици хиляди "духовни" книги фактически говорят за едно и също. Появата на нова обоснована мисъл за взаимоотношенията между Бога и човека означава появата на нова значима книга за първи път от две хилядолетия. Когато тя се появи, предишната отива в раздела исторически.

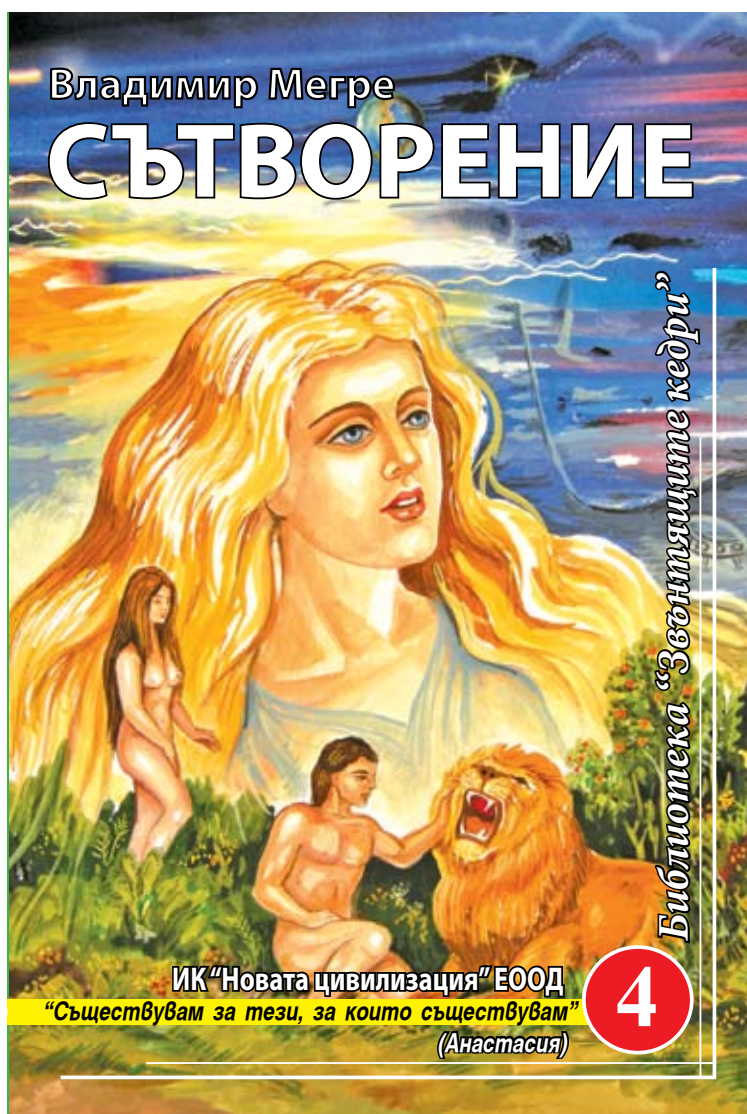
- Вие говорите за появата на нова важна книга? Как се нарича тя?

- "Сътворение". В нея се съдържат нови мисли. И са обосновани. Главната мисъл в тази книга ясно и обосновано казва какво Бог иска от човека, какво е на човека предназначението... Ти писа тази книга с думите на Анастасия и спомни си, Владимире, какво Бог отговори на същностите вселенски: *"Какво толкоз пламенно желаеш - питали всички, а Той в отговор, уверен в своята мечта: "Съвместно творение и радост за всички от неговото създание"*.

- Но къде са доказателствата, че тази фраза изразява желанията именно на Бога?

- Доказателствата са навсякъде. В самата тази фраза. В сърцето и душата човешка. В логиката на мислене. Сам прецени, ако се вземе за основа, че земята и човекът са творения на Бога, то чувствата на Бога ще съответстват на чувствата на човека родител на децата си. Всеки любящ родител би искал съвместно със своите деца да твори.

Владимир МЕГРЕ
„Енергията на живота“
Превод М. ДОНЧЕВА

СЪОБЩЕНИЕ

На 14 януари 2010 г. (четвъртък) от 17.30 часа в залата на читалището в гр. Троян ще се проведе творческа среща, на която ще бъдат представени най-новите книги на ИК "Новата цивилизация".

На срещата ще бъде представен и филмът "Родово именование - любов и мечти" с продуцент акад. Атанас Панчев, оператор Тодор Ялъмов и режисьор Марий Славчев.

Приканват се всички читатели на в. "Родово именование" и симпатизанти да присъстват.

ВХОД СВОБОДЕН

Клуб "Подвиг" – хоризонтална общност към сдружение "Кварц-България" – гр. Бургас, навърши пет години

Уважаеми гости,
госпожи и господа,

**Живее в песни и предания
моята България
и в нея са прекрасни
всички земни очертания.**

**Аз вярвам – свята е пръстта
на родната земя,
защото тя е вечна,
начало и края на света.**

В това време на голям хаос, когато по-голямата част от човечеството чувства отчаяние и безнадеждност, е жизнено важно да се показва смелост и надежда. Времената се менят, хората идват на този свят и си отиват, селищата разцъфтяват и опустяват, но има нещо вечно, нещо нетленно. Това е вечно живият дух на предците, създали духовното сакралното пространство – стожера на българския дух. Миналото – то струва толкова скъпо за нас, то е безценно. Там са нашите предци, които вечно ни зоват да опазим жив спомена, пълен с човешки радости, надежди и обич. Спомена за вечния кръговрат на нещата, за това, откъде идем и закъде сме тръгнали. Защото именно той - СПОМЕНЪТ ЗА МИНАЛОТО, ни свързва с вечността.

Българският дух е жив!

Днес той е събрал като магнит своите чеда да пият от извора му и да пеят – възхвалявайки го. Ето така подвигът на духа български днес тържествува.

В тези трудни дни на борба за оцеляване пламъкът на огнивото се разпалва все повече и повече, за да ни събере по-близо до себе си и чуем със сърцето си зова му. А той е:

Бъдете силни българи! Историята ви е свята! Писмеността ви е свята! Земята ви е свята! Народът ви винаги е бил буден и силен!

Прекланям се пред силата на духа! Прекланям се пред волята и издръжливостта на героите, воювали за свободата ни!

Днес, когато е неотложно възстановяването на връзката ни с природата и опазване на човешкия род, като пазители на Земята камбаните на духа все по-силно бият и напомнят за това, че вече сме в III-то хилядолетие. Търсачите на истината все по-силно са устремени към целта и все по-ясно и точно долавят знаците, сигналите, водещи към нея. Подвиг е нужен и днес, за да отстояваш себе си, идеите си, целите си през каквито и бури и урагани трябва да преминеш.

В навечерието на 5-та годишнина на клуб "Подвиг" – ние - родолюбците на България, на Бургас, сме повече от всякога убедени в правотата на това, с което сме се захванали. Така е, защото знаем, че сме носители на гена на праотците си, живели на земя българска и с цената на всичко бранили род, родина и свещена земя.

И още знаем, че носим отговорност за де-

цата си и поколенията, които ще дойдат след нас.

Сдружение "Кварц-България"- гр. Бургас, е обединило хора съмишленици, съидейци, отдадени на мисията да пробуждат искрата на доброто във всичките му проявления, да възкресяват паметта за род, родов корен, родна земя. Едно изпълнено с хуманизъм начинание бе даването на възможност на ветераните от войните да съхранят усещането за човешко достойнство и изпълнен дълг. Така се създаде клуб "Подвиг" като хоризонтална общност към сдружението.

Той бе учреден на 24 ноември 2004 година в зала № 7 на Военен клуб, гр. Бургас. Едно място, което напълно импонира на същността на събитието, както и на неговата мисия и нравствено послание. Инициатор за създаването на клуба бе членът на ЦС на СВВБ, доброволец от 24 ЧПП, ветеран от Втората световна война, военен журналист и писател Генка Зидарова. Истинско съдействие, подкрепа и отклик от сърце получихме и от председателя на Областния съвет на СВВБ - д-р инж. Иван Палашев и секретар на съюза Иван Трифонов.

Една година отмина, откакто ни напуснаха завинаги, но оставиха светла диря след себе си. На свое разширено заседание ръководството на клуба прие решение да ги обяви за свои почетни членове.

През 2004 година клубът започна своята работа с осем души. В периода си на развитие той премина през 15 членен състав, а към настоящия момент те вече наброяват 24 членове, с тенденция да се разраства. Членовете са хора от културния и обществен живот в града, учители, артисти, мед. работници, служители от Държавен архив, Исторически музей, книгоиздатели и общественици. По-голямата част от състава ни са потомци на ветераните.

Идеята на клуба е да се приобщат потомците на ветераните, съмишлениците, родолюбците, за да се помни подвигът на деди и бащи, братя и сестри, за да се съхрани и запази будно състоянието на духа ни. Целта е да се разрови жаравата на паметта за героизма на предците ни и се разпали отново огъня на обичта към всичко свято, родно, скъпо.

Родолюбието е основна черта в характера на българина и здрава основа за устойчивостта на родината ни през всички времена.

Ето защо необходимостта от разпалването на огъня на родолюбието е от изключително значение в този момент. Проверка на българския дух в мирно време, проверка на българската устойчивост, проверка на българския велик ген, доказал се пред света.

И като продължение на всичко това в основната задача на клуба е заложено издирването на личности, които с житейския си и творчески път издигат духовното измерение на подвига. Работим по събиране на вещи, снимков материал, писма, документи, разка-

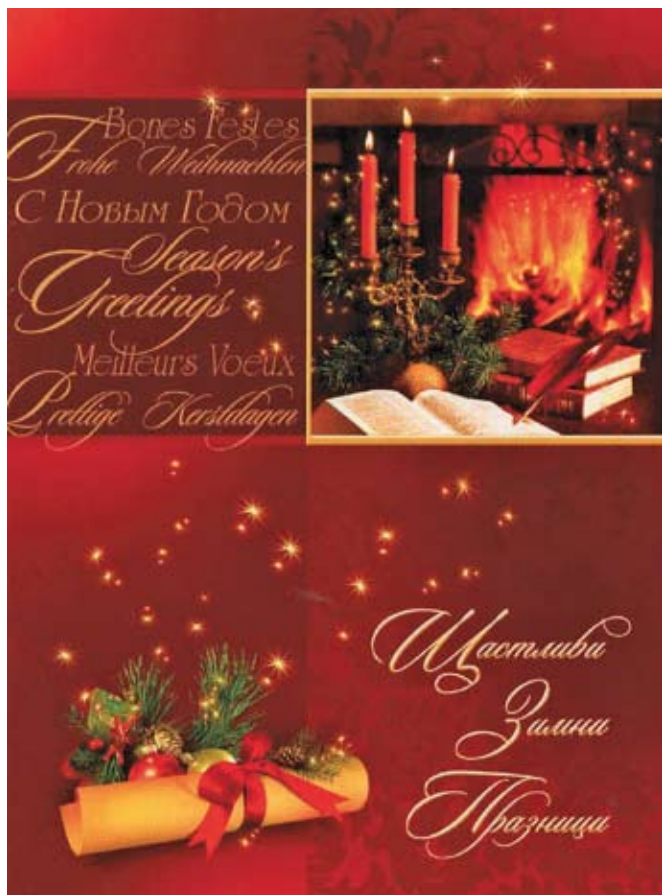
зи на очевидци; по издирване на ветерани от войните и организиране на срещи помежду им и тяхното подпомагане.

Вдъхновени сме от идеята да се свърже миналото и настоящето на България в името на нейното бъдеще и нейните деца. Особено активно в тази насока работи координаторът на клуба Иван Буджев. С цяло сърце и отдаденост на идеята той не жали време, сили, средства, за да издирва и съхранява ценни снимки, документи, разкази за хора – герои на времето, в което са живели или живеят. Неоченима е и подкрепата и съдействието на ветерана доброволец от 24 ЧПП - жената герой Анастасия Георгиева, в тази насока. Житейският ѝ опит, майчиното ѝ чувство, силният ѝ дух са ни подкрепяли, окуражавали и помагали във всяко начинание. Истински пример за подражание!

През изтеклия 5-годишен период клуб "Подвиг" със съдействието на съюза на ветераните проведе незабравими срещи, вечери, представяне на книги на ветераните, изнасяне на лекции за бележити годишнини, уреждане на изложби, чествания по случай годишнините от Дравската епопея и 9 май – Ден на победата; срещи на ветерани с ученици, участие на 7-ия конгрес на СВВБ – гр. София. Мероприятия, доказващи на практика смисъла на неговото съществуване. С радост можем да споменем някои от тях - срещите на учениците от бургаските училища "Любен Каравелов", "Пейо Яворов", "Княз Борис I", Руска езикова гимназия "В. Левски", децата от ДЦ "Ронкали" и други с ветераните от 24 ЧПП Генка Зидарова, Димитър Герджиков, Анастасия Георгиева, полк. Димитър Димитров. Незабравими ще останат срещите и с командния състав и срочните военнослужещи от под. 48940, гр. Бургас. Дълго ще се помнят разказите и спомените, споделени в дома за стари хора в гр. Ямбол, за преживяното, за онова което е оставило отпечатък и по тялото, и в душата, и в спомените.

С гордост ще споменем проведените тематични вечери, посветени на живота и делото на видни пълководци като генерал-майор Никола Топалджиков, генерал Никола Генев. И тук е мястото да споменем, че през този период координаторът на клуба Иван Буджев подготви за печат и сега предстои издаването на книга в два тома: "Видни военачалници и генерали в българската военна история". А във II том голямо място е отделено на войните, които води България в периода 1877-1945 г., участието и приноса на 24 ЧПП във войната, спомените на живите ветерани служили в различни полкове на страната.

Незабравими ще останат срещите и тържествата в гр. Айтос съвместно със СВВБ и клуба на антифашистите, срещите с тракийско дружество "Яни Попов", гр. Созопол и тракийските бежанци.

Ваши приятели
от клуб "Родолубие"
към СП – 2004 – Варна
председател – **Жени Георгиева**

Уважаеми г-н Панчев!
Уважаема редакция!

Приемете нашите най-сърдечни поздравления за Коледа и Новогодишните празници.

От сърце ви желаем крепко здраве и нови творчески успехи във вашата просветителска дейност. Вие поддържате духовността на българина, неговото самочувствие и вяра в опазването на нашите език и култура, религия и вяра, за да я има България и за идните поколения.

Поклон пред вашата дейност.

Благодарим Ви за подкрепата.

На целия ваш екип и на вашите семейства желаем успешна и щастлива да е Новата 2010 година.

Честита да е!

Весела Коледа и щастлива Нова 2010 година, г-н Панчев!

На Вас лично и на целия редакционен екип на вестник "Родово имение" желая здраве и много творчески сполуки. Продължавайте с още по-голям ентузиазъм и непоколебимост да се борите за чиста природа и повишаване на националното ни самочувствие!... Нека се сбъднат всичките Ви добри намерения!...

22.12.2009 г.

С поздрав: **Тихомир Панайотов**, художник, Асеновград

Най-искрени благопожелания за здраве и сили, за ползотворни дела, за топлинота и доброта – дарявани и получавани за дни на радост с усмивки и веселие, за мигове на сбъднати мечти.

Честита Нова Година!

Биргюл и Любо

Драги приятели,

Магията на планината пленява най-вече в навечерието на светлите празници и сближава приятелите с вълшебството си. Бъдете здрави, честити, изпълнени с енергия за творчество и обич! Нека се множат постиженията ви. Дерзайте!!!
Честити светли празници!

Елена Хайтова, Никола Гигов

23.XII.2009 г., Смолян

НА ЕКИПА, ИЗДАВАЩ
ВЕСТНИК "РОДОВО ИМЕННИЕ"
ЗДРАВЕ И НОВИ УСПЕХИ.
С МНОГО ЛЮБОВ И УВАЖЕНИЕ КЪМ
ВАШИЯ ТРУД.

Русе, 23.12.2009 г.
СТОЯН ЛОВНИДОЛСКИ

УВАЖАЕМИ Г-Н ПРЕЗИДЕНТ,

В края на всяка година сме свидетели на връчване на наградите за треньори и спортисти на годината. Организаторите на това събитие го правят всеки път по неповторим начин. Отново виждаме, този път на сцената, хората, които ни карат със сълзи на радост да гледаме издигането на трибагренника ни по света, топлят сърцата ни.

Веселин Топалов за мен е човекът, отличил се и с човеколюбието си. Той подари 10 000 лв. за Българската Коледа. Каква по-достойна постъпка за подражание?! Колко ли още всеотдайни българи има у нас и в чужбина, които работят за националната ни кауза на различни поприща? Кои са те? Къде са? На фона на заливащата ни негативна информация по медиите те могат да бъдат нашите ярки пътеводни звезди за един по-красив свят. По-стабилна държава, не с повече полиция, а чрез смяна на ценностната система. Предавания за такива личности може да има всяка седмица по националната телевизия, докато се стигне до големия финал. Всеки може да се обаждат на познатите телефони, за такива на своята улица, своя град, село и т.н. Защо пък не? Остава да подарите на търсещите журналисти символично по един фенер като подарък за Нова година.

Здраве и късмет на Вас и цялото Ви семейство!

Нека я има и пребъде България, такава каквато всички искаме да видим – развита европейска държава!

Бойка Манчева

НОВОГОДИШНА РЕЦЕПТА

Вземаме дванадесетте месеца от годината и хубаво ги почистваме от завист, ненавист, огорчения, корист, инат, егоизъм, равнодушие.

Всеки месец го разрязваме на три равни части. При това внимателно спазваме пропорциите, така че всеки ден да бъде запълнен с работа не повече от една трета, а останалите две трети да са запълнени с радост, хумор и веселие.

Добавяме три пълни /с връх/ лъжици оптимизъм, голямо количество вяра, лъжичка търпение, няколко зърна търпимост и накрая щипка вежливост и порядъчност по отношение на всички и най-вече към ближния. Цялата получена смес заливаме догоре с **ЛЮБОВ!**

Сега, когато ястието е готово, го украсяваме с листенца от цветя, доброта и внимание. Поднасяме ежедневно с гарнитура от топли думи и сърдечни усмивки, сгряващи сърцето и душата.

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА!

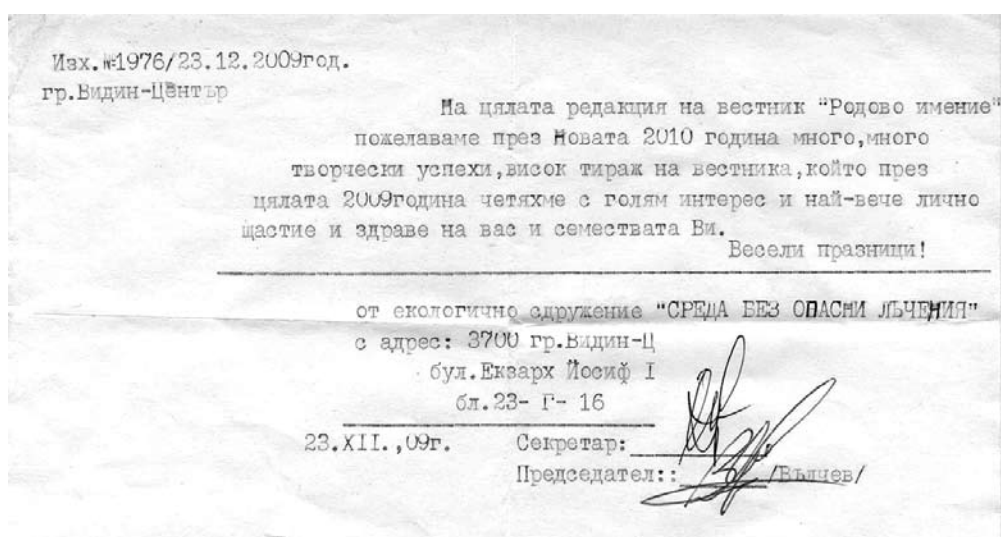
Тони Ропева, Кюстендил

Здравейте приятели!

Честито Рождество Христово и Новата 2010 година!
Желая на редакционния екип на в-к "Родово имение" любов, мир и съгласие, а на вестника - здрав дух и дълголетие!

Йорданка Николова, гр. Силистра

Весела Коледа!
Честита Новата 2010 год.!
Драги г-н Панчев,
Бъдете здрав и силен!
Много нещо Ви е поверено, а то се поверява на достойните. Най-скъпото нещо за един народ – душата и духа му. Какви ли не ръце ще се протягат към този товар, ще се спъват и ще падат, но пренесете го и опазете го. Аз лично вярвам, че ще успеете.
На всеки от скъпите ни хора от екипа Ви желая здраве, успехи и любов!
С уважение:

Д. Драмска
23.12.2009 г., гр. София

Ч.Н.Г.!

Уважаеми г-н Панчев и целия екип на моя любим вестник "Родово имение", всеки понеделник очаквам с трепетно вълнение да разтворя и се зачета в страниците му!
От сърце благодаря за тази радост, наслада, но и размисъл за стойностните неща в живота!
22 декември 2009 г., гр. Тръстеник, Плевенско

С уважение и възхищение:
Маргарита Петрова

ЧНГ 2010

Поздрави от семейство Мутафови.

Драга редакция,

Поздравявам Ви с Рождество Христово и настъпващата Нова година!
Бъдете живи и здрави!

Казвам се Славка Ставрева – ббг., от Асеновград и съм председател на литературния клуб към читалище "Родолюбие". В нашия клуб членуват 15 души – предимно поети. В бр. 18/2009 г. поместихте наши Хайку стихове, за което благодарим. Лошото е, че Вашият вестник не достига до Асеновград. Моля Ви, направете всичко възможно, щото поне 2-3 броя да се продават тук.

Изпращам Ви едно мое стихотворение, за да поздравя всички ваши читатели.

25.12.2009 г.

КОЛЕДНА БЕЛОТА

От прозореца на моя дом виждам бяла приказка навред – натрупан сняг, вестител благ, на чинара клоните искрят. Земята – бяла гръд красива – бели къщи, бели дървета, пътеки с бели чудеса.

Камбана бяла, ясно бие, бяла любов в себе си крие, музика бяла зазвучава, светлина в ума дарява! Идва в снагата бяла сила, с чистота прозрачна облива, плува сърцето в бяла магия.

Благодаря ти, Боже, за това!
Запази ни тази белота – бели, чисти чувства и мечти, душата в бяло да трепти. Бели ангели с бели крила, любов и коледна белота да влизат в нашите гнезда!

Славка СТАВРЕВА
Литературен клуб - Асеновград

Ангелина Славова:

Страданието е най-висшата форма на пречистване

Продължава от стр. 1

Дотук описахме актрисата Ангелина Славова, но като човек Ангелина Славова не може да бъде рамкирана с няколко изречения, защото тя притежава тънка и дълбока чувствителност, широко скроена е и буди възхищение у всеки, който за миг се е докоснал до светлината на нейната аура. Анджи, както я знаят бившите ѝ състуденти, се занимава още с благотворителност, събира дарения за няколко дома за сираци, помага за организиране на детски партита, голяма част от времето ѝ е заето с дублаж на филми. Обича да гледа научнопопулярни филми и да открива смисъла на живота в съвсем неподозирани неща. Една от странностите ѝ е да събира минерални води, донесени от различни краища на света, като твърди, че пийки ги, сякаш се докосва до тези интересни кътчета на света, до тяхната култура и енергията, която имат. "Аз я поемам, после тази вода се изпарява от мен и така аз ставам едно с цялото", твърди тя. Печели множество награди за рецитиране на поезия. Преподавател е по театрално слово в НАТФИЗ, освен това се занимава и с приложна психология, което я прави един изключително проникновен събеседник. Като тийнейджър колекционира моливи, а сега има лична библиотека с над 6 хиляди заглавия.

Съдбата ѝ никак не е лека. Когато ражда сина си, преди шестнадесет години, тя вече знае, че ще го отглежда без баща, тъй като любовта ѝ остава ненапълно споделена. Преживява множество трудности, но въпреки това успява да се развива духовно и днес е наистина една „богата“ жена, едно изключително светло същество, което има мисия в света да създава красота чрез изкуството и чистотата на душата си.

Можете да я гледате в Младежкия театър в постановките: "Тихи, невидими хора" под режисура на Ели Шпатова, "Осем жени" на Биляна Петрова, "Страхотни момчета", и в детската постановка „Пепеляшка“.

Какво е актьорската професия за теб?

Аз съм много обикновен човек, просто обичам да върша нещата добре. А актьорството все пак ми е професия. Думата „кариера“ ми звучи ужасно, просто наистина се стремя да върша с душа всяко нещо.

Колко награди от конкурси имаш в дома си?

Честно да ти кажа, не знам колко награди

Снимки: Лучен архив

„Дори да изгубиш всичко, пак имаш нещо, най-малко ще е останала вярата“, твърди талантливата актриса

имам. Но при наградите и номинациите приятното е, че си забелязан въпреки всичко - трудности, връзки на колеги, злоба... Имам шест национални награди за изпълнение на слово. Тъжното е, че отиваш на конкурси, защото наградата е парична и ще ти помогне, например да си платиш наема. Това е повече от жалко. Но мисълта, че си взел, да кажем, Аскеер, не е толкова блазнаща, колкото чувството, че се докосваш до светила в театъра и киното. Чувството на споделеност по време на репетициите е много по-важно от това, как ще бъде възприето от хората. Именно работата с ценни хора носи удовлетворението. Наградата е това, а не самата награда. Тези награди са ми като поощрение, като потупване по рамото. Останалото е само суета. Какво значение има и прави ли ме по-добър човек това, че имам тези награди? Прави ли ме по-значима в очите на приятелите ми? Не.

Ясно е, че душата ти е останала в театъра, но не е ли жалко, че все по-малко хора могат да оценят стойността на театъра като висше изкуство?

Благодарна съм за всичките срещи с невероятни актьори, които съм имала през годините. Знаеш ли колко интересни колеги има в театъра? Това е важно, защото ето сега, като са минали години, разбирам, че тези прекрасни мигове никой не може да ми ги вземе. Тези спомени ме крепят в трудни моменти, а и тези срещи създават приятелствата. Театърът е влак, на който качиш ли се, край - няма спиране. Тук е

хубавото, че много хора са в екип и зависят един от друг. Като излезе спектакъл, е много приятно да знаеш, че и гардеробиерът има участие, не само хората, които са на сцената. Всички допринасят за успеха на постановката и е жалко, че повечето хора не са дооценени. Това дори ме натъжава. Има хора, които идват в театъра, без да знаят режисьора или автора на пиесата и казват: "Тая прожекция съм я гледал". За тях постановката е „прожекция“, защото те не знаят как да го нарекат. Въобще представите на хората за театър са малко объркани и това е жалкото. Преди имаше художествена самодейност, която възпитаваше определени интереси, и ако щеш, познания у децата за театър, литература и други изкуства. Сега няма такова нещо, защото не всеки може да си позволи финансово да записва детето си на разни клубове. Не че твърдя, че времето беше по-добро, но просто ти даваше повече възможности. Децата обикваха музиката, балета, театъра... Сега в по-големите градове има театрални школи, които подготвят децата за НАТФИЗ, но децата от селата и малките градове въобще не стигат до кандидатстване. Те нямат този достъп, не могат да си го позволят. Гледат латиносериали и за тях това е актьорското майсторство. Както например с попфолка се изчерпи цялостното отношение към музиката. Просто в децата я няма вече магията на театъра.

Защо и двете ти главни роли в киното са във филми на Милена Андонова - играеш Тана в „Маумуни през зимата“ и лудата във „Вътрешен глас“?

Толкова малко българско кино се прави, че направо е нагло да кажеш, че не искаш да снимаш някъде, ако нещо в сценария не ти хареса. Въпреки, че веднъж отказах участие в някакъв филм с безсмислени еротични сцени. Имам чувството, че беше много отдавна, но прекрасният спомен за срещата със сестрите Андонови и другите от екипа, ще останат завинаги. Ролите не са толкова важни. Събитието е важно, случването на ситуацията, да дебютираш в киното с такива невероятни хора. Просто срещата с личностите е нещото, което ме вълнува, това си е направо подарък от съдбата.

Не мога да си представя друга актриса в ролята на Тана освен теб. Наистина тази роля много ти подхожда. Трудна ли ти беше на моменти или...

Амитовамие професията - даминават през мен емоциите и аз да съм като проводник на чувствата и мислите на някой друг. Играейки, аз съм като тълковен речник, чрез моя образ разяснявам на хората посланията на автора, режисьора... Чужди думи и мисли ги казвам чрез собствената ми интуиция. Чрез тях развълнуваш хората, ако си искрен, ако не си те освиркват. Трудно ми беше поради факта, че играех главна роля, а ми беше филмов дебют. При моята героиня беше също трудно да се изиграе нещо, което не ефектно, но трябва да се покаже на публиката какво точно се случва в съзнанието на жената, бореца се да има дете. Получи се, без да е много ефектно, вътре има пълнеж на чувствителност, на емоции, които бликат в съзнанието. Изключително ми е приятно, когато хората ме отъждествяват с героинята ми, това е знак, че наистина съм се справила успешно с образа.

Като че ли „Вътрешен глас“ остана в страни от медийния шум около новото българско кино?

Ами това все пак е телевизионен филм и

при него дори самата техника на снимането е по-различна. Но пък знаеш ли колко прекрасни нови филми имаме, за които наистина не се говори много. Такъв е „Военен кореспондент“, прекрасен филм и не особено известен, въпреки че взе наградата за най-добър филм за 2009 година. Колегите играят прекрасно. Истински празник е за мен да ги гледам. Благодаря на Господ, че ме е опазил от професионалната завист. Аз просто им се наслаждавам искрено. Някой ако не ме познава, ще си каже: „Тая е прекалено измислена и позитивна“, но аз искрено се радвам, когато отиде човек на театър и остане доволен от представлението, това значи, че всички перфектно са си свършили работата. При киното е същото.

Да се върнем на ролята ти там - играеш лудата съседка. Как ти понесе този образ?

Ами тая не е много луда, защото уж не говори, а все пак говори някои неща, уж не разбира, а повечето неща ги разбира... Интересен персонаж е и за да се въплътят в него, трябваше да изчета доста психологически речници и дори се наложи леко да изменим сценария. За тая роля се подготвих близо два месеца, дори и с психиатър говорих за това състояние. Като работя, винаги събирам от десет кладенеца вода.

Усещам, че си доста позитивна по въпроса за новото българско кино?

Ами аз съм съвсем отскоро в киното и моите наблюдения са изключително емоционални. Мен в киното ме вълнуват самите творци – сценаристите, режисьорите, актьорите, и разказа на „разчитане“ на цялото. Радвам се на удоволствието да преживея това, какво са направили.

А откъде идва страстта ти към четенето и рецитирането на поезия? Личен или професионален е интересът ти към този тип слово?

О, какво четене? Всеки ден можеш да ме видиш с книга в ръка в автобуса. Винаги отделям време за това, да, всеки ден прочитам по една книга. И това го правя лично за себе си, а не само да се упражнявам за конкурс или представление. Защото чрез личните си виждания после претворявам и подарявам текста на публиката. Със студентите също работим усилено върху поезията. Ако ежедневно не си отделях време за нещата, които обичам да върша, как щях да оцелея да съм актриса? Тя, психиката, се разрушава. Как щях да оцелея в периодите, в които ми е било наистина изключително трудно, и емоционално, и финансово? Икономическата криза, кризата в човешките отношения и бита съсипват. Аз си изпълвам времето, в което не работя, с прекрасни за мен неща. Ако човек не си намери нещо, което да го съживява, да го изпълва вътрешно и да му дава сили, ще е по-трудно да оцелее. При мен съживяващите ми неща постепенно определиха начина ми на живот.

Имаш ли любим поет?

Немога да кажа конкретни имена. Харесвам всеки тип поезия. В зависимост от житейската

си ситуация харесвам различни неща. Освен това поезия има навсякъде, не само в самата поезия. Зависи как ще „прочетеш“ съответното нещо.

Преподаваш театрално слово в НАТФИЗ...

Преподавам към катедра „Сценична реч“. Не преподавам право говори и артикулационни техники, а правя актьорски упражнения със студентите, за да подпомогна емоционалната им наситеност, начина да изразяват себе си с малко думи. Да боравят със словото творчески, да звучи естествено при изговор, а не само да го изричат добре. Словото е начинът, по който изразяваме главно себе си, а те се учат да вълнуват публиката със словото.

Как се променят студентите от поколение на поколение?

Аз съм там от два семестъра и нямам ясни наблюдения. Но е прекрасно да съм сред млади хора, които са с няколко години по-големи от сина ми. Практичността, заложената в младите хора, съчетана с изострената им емоционалност е нещо изключително приятно да се наблюдава. Много е индивидуално, но като цяло в класа, на който преподавам, има доста интересни деца – трудолюбиви и талантливи. Защото за да си актьор, трябва непрекъснато да се учиш и да надграждаш. Трябва да си много трудолюбив, защото всичко е главно труд, и талант, разбира се, но много, много труд.

Казваш, че можеш да дадеш цял хонорар за колекция от научно-популярни филми...

Това не е лудост, това е допълнение към същността ми, защото много обичам да уча, всякакви, различни неща. Това, което научавам и виждам във документалните филми, си го трансформирам към онова, което ми се случва. Защото някакси тези природни закони са в пропорционалност с онези, човешките закони. Много ми е интересно да наблюдавам тези закономерности. Пък и това е единственият начин да пътувам, затова събирам и води от различните кътчета по света. Аз копнея да имам свободно време, защото свободното време ми е толкова пъстро.

На какво те научи животът? Вярно ли е, че винаги ни се дава онова, което искаме?

Много пъти искаш от съдбата и реално желаеш нещо да ти се случи, но се случва друго и то е по-подходящо. Случва ни се нещо, което най-малко очакваме, и това ни учи на много повече. Разказвам ти нещо много лично. Исках да вляза в третото хилядолетие с човек, когото обичам и той ме обича. Пожелавах си го. Бях категорична, че ще се прибера в Ямбол и ще посрещна 2000-та година с детето ми, с родителите ми и това ще са хората, които истински ме обичат. Страшен късмет е, че живеем във времето, в което влизаме в нова космична ера. И на 30 декември вечерта сме на вилата с родителите ми, сняг до колене, без транспорт, без телефони и изведнъж ме покосява вирус, който изцяло ми спря слуха. В ранни зори вървах 6 км пеш до града, с 42 градуса температура... И точно на Нова година, когато си бях решила, че ще съм с човека, който наистина ме обича, бях сама в апартамента, с кървящо ухо, без да чувам. Виждах само как става 12 часа. Минутите след като дойде Новата

година аз осъзнах в един момент, че всъщност ми се е сбъднало това, което искам - аз съм с единствения човек, който ще ме обича, докато съм жива - аз самата. Такива неща ни се случват, за да ни предпазят от други. Просто още не успяваме да разчитаме знаците и се ядосваме на реалността, но всъщност така е трябвало да стане. Всичко опира до гледна точка. Проклятията изглеждат проклятия, но всъщност са благослов. Как щях да разбера, че аз съм важна за себе си, ако не беше се случило това? Когато загубиш всичко, все пак ти остава вярата. Минала съм през доста трудни моменти, но съм се убедила, че когато нямам нищо, все пак имам нещо, колкото и за момента да не ми се вярва.

Кои са моралните ти принципи в професията, а и в живота?

Важно е да си почтен и да се отнасяш към другите, така, както искаш те да се отнасят към теб. Да не рушиш, а да градиш. Това го прилагам и в професията. Знам, че ако всеки един от нас не се оплаква, а си върши работата както трябва, по най-добрия начин, нещата ще са други. Сигурна съм. Виждам колко добре функционира една малка клетка, когато всичките ѝ елементи изпълняват своите функции. Нещата в природата си приличат, въпросът е да намираме връзките и да се учим, без да минаваме през кризите. Важно е да си помагаме един на друг. Човек подбира приятелствата си и хората, с които да се вижда, според това, доколко иска да израстне.

Какво са парите за теб?

Парите се използват по два начина. За умните хора са средство, за глупавите – цел. Умните използват парите като начин да придобият неща, които са необходими за личностното и духовното им израстване.

Твърде млада си станала самотна майка.

Как успя да се справиш в толкова тежки икономически времена?

Като бебе синът ми имаше ензимна недостатъчност. Израстна по театрите с мен, защото само сестра ми ми помагаше с отглеждането донякъде. Успях да го кърмя до година и половина, да, както разбираш, ми беше изключително трудно да се справя сама, но някакси успях. Спомням си, че често спеше в портиерната на театъра, докато аз репетирах или имах премиера.

Откъде толкова енергия да се занимаваш едновременно с хиляди неща?

Върша страшно много доброволен труд поради вътрешната ми необходимост да се занимавам с нещата, които правя. Това не ме разсейва, а ме допълва, зарежда ме с положителна енергия. Винаги спазвам максимата: „Върши нещата така, като че ли не ги вършиш за пари“. Върши с цялото си същество нещата, които обичаш, влагай душата си и не мисли за това, какво ще спечелиш от всичко. „Танцувай така, като че ли никой не те гледа“, имаше една поговорка. Аз си храня душата ежедневно, защото ако не го правя, няма да мога да оцелея. Но за повечето хора животът в икономическа криза ги кара последно да се сещат за душите си. Хубаво е всеки да си скрои така деня, че да успява да нахрани душата.

Как приемаш страданието – като проклетие или благословия?

Животът е низ от грешки, от които трябва да си научим урока. Всяка грешка носи със себе си урок, а страданието е залог за това, доколко си се пречистил от цялото нещо.

СЕДЕМДЕСЕТТЕ СЕДМИЦИ НА ПРОРОК ДАНИИЛ

(Продължение от миналия брой)

Таньо ТАНЕВ

Стара Загора - 1994 г.

В часа на започване на другия символ - Пасхата над светия град, в следствие на пълното еклиптично лунно затъмнение, изгрява тъмната кърва-вочервена Луна! Човеците влизат в тъмния период на своя генезис и дълги години ще се движат в тъмнина и не ще знаят накъде отиват. Погледналите към небето и свободните духом ще имат своя "живот вечен", а останалите човеци ще обитават устроена като рай планета Земя, но за много години напред ще живеят на нея като в ад. Никой смъртен няма да постигне величие на душата си в света, в който смъртните, облечени във властта на Мамона, считат себе си за богове! Крайната цел за световно господство на онези, които превърнаха "светлината на Сион" от спасение в бич божий за народите по света и в белег за жестоко въздаяние от Господа за грехопадението на народа Израилев, непознал времето, когато Сам той го посети, също няма да се изпълни! И това е така, защото Словото ги създаде и Словото ще ги разруши!

След като изложихме библейските, историческите и астрономическите доказателства за историческата достоверност на Сина божий и човека в личността на Иисус от Назарет, който след кръщаването си от Йоан в 29 г.н.е. става Христос и "Агнецът божий", дошел, за да вземе греховете на света върху себе си, справедливо е да кажем и следното: **ИЗКУПЛЕНИЕТО НА ЧОВЕШКИЯ РОД е станало на 3 април, ПЕТЪК, 33 г.н.е. по нашето григорианско летоброене от 9 часа сутринта до около 18 часа вечерта на същия ден, когато Иисус Христос, преминавайки през кръстната смърт, преустановява жертвоприношението в Йерусалимския храм, което до това време се извършва като алегоричен образ на жертвата на "Агнеца божий".**

Чрез своето учение и чрез кръстната си смърт Христос изявява на земните човеци и тайната на възкресението като път и време за обръщането им към живота на висшите генезисни сфери и към великите и животворящи вибрации на изначалния Космос.

От тук нататък следват времената и годините, чиито събития изпълват съдържанието на историята на света до наши дни. Цитираните от редица автори други години, в които да е бил разпнат Христос, според нас или са плод на недобре прочетени евангелски текстове или на недобросъвестно търсене на историческа информация по този въпрос, а също така и на игнориране на доказателствата на точната астрономия, както и по други причини.

Ето защо, като изхождаме от Светото писа-

ние, от историческите факти и от доказателствата на точната астрономия, ние твърдим, че 33 г.н.е. е последната от "4173-те години и осем месеца повече или по-малко", описани от Нострадамус като период, обхващащ генезисното време на бялата семитска подраса "от сътворението на света до изкуплението на човечеството". Твърдим още, че разчитането на хронологията на Нострадамус е ключът към свещената хронология на евреите и християните в техните свещени книги и свещени писания. Твърдим също, че разпятието и възкресението на Иисус Христос е онази възлова точка от вселенско-времените съотношения, която бележи края на инволюцията /"слизането надолу в материалния свят"-б.а./ и началото на еволюцията /"изкачването нагоре към висшите генезисни нива"-б.а./ на човека от петата коренна раса, че бележи окончателното слизване на човека въобще във видимия материален свят като изявена генезисно-структурна информация в Четвъртия манвантдрен /генезисен-б.а./ кръг на Четвъртата Махакалпа /голям вселенски кръг на живота-б.а./, както, че бележи и началото на формирането на Космическия човек от земната планетна верига: *Ното Kosmicus Universicum!*

Край

ЛИТЕРАТУРА

1. Библия – 1925 г., изд. "Св. Синод на Българската църква-1925 г.
2. Календарь и хронология - Климишин И.А. изд."Наука", Москва, 1985г.
3. Мишел дьо Нострадамус и неговите пророчества, изд. "Свят", София, 1991 г.

4. "Отечествен вестник" бр. 14395/23.12.1993 г., изд. София

5. Астрономической календарь-постоянная часть Абалакин В.К. и коллектив изд. "Наука", Москва, 1981 г.

6. Вечнаме календари - Бушкевич А.В., Зеликсон М.С., изд."Наука", Москва, 1984 г.

7. Время и календарь - Хренов Л.С., Голуб И.Я., изд. "Наука", Москва, 1989г.

8. "Орбита", вестник, бр. 28/1122/14.07.1990г., София, стр. 11

9. Календарь прошлое, настоящее, будущее е-Волдомононов Н.В., изд. "Наука"-Москва, 1987 г.

10. Нашата вяра - Синодално издателство София, 1991 г.

11. Планети, солнечной системи - Миров М.Я., изд. "Наука", Москва, 1986 г.

12. Еврейская история - Дубнов СМ. изд. "Израелски клуб "Съединение", София, 1922г.

13. Тайната доктрина т. 1 кн. 1 - Блаватска Е., изд."Астрала", София, 1993 г.

14. Тайната доктрина т. 1 кн. 2 - Блаватска Е., изд. "Астрала", София, 1993 г.

15. Хронология древното мира - Бикерман З., изд."Наука", Москва, 1975 г.

16. Български библейски речник - българско фототипно издание изд. Д.Ф.7М "График" София 1 991 г. /от Речник на свято писание" Цариград 1884 г./, изд."Американ-Хан"

17. Кабала - Наука за Бога, Вселената и Човека - Папюс, изд. "Аратрон", София – 1994 г., /първи превод на български език/

18. Вестник "Орбита" бр. 1 4/1 990 г., стр.1 3, изд. София

декември 1992 г. - август 1994 г.,
Стара Загора

БАТАШКОТО КЛАНЕ Е РЕАЛНА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ

**Полковник о.з.
Никола ПЪПАНОВ**
гр. Пазарджик

Вестник "Галерия" от 26.11.2009 г. публикува статия от проф. К. Манчев озаглавена "Баташко клане е нямало, нямало е и турско робство". Това го пише един професор от БАН. Прочитайки статията, у мен възникна въпросът: дали не са верни думите на министъра на финансите, че "в БАН се подвизават феодални старчета". Още по-силно това мнение се утвърди с прочитането на статията "Фалшиви учени! А университетите - менте".

Защо се отрича героизмът на българския народ при подготовката и провеждането на Априлското въстание! Щом казвате, че нямало турско робство и че Османската империя е била много толерантна, кажете, професоре, срещу кого и какво са въставали българите, срещу кого и какво са се сражавали хайдутите и четите на Хр. Ботев, Хаджи Димитър и Стефан Караджа, Чавдар войвода, Мануш, Сирма войвода и още, и още? Не знам на какво се дължи това, та се появиха толкова учени, които изопачават реалната действителност, което е гавра с нашата история.

В началото се появи един министър Луджев, който отрече и това, че има-

Марга Горанова пред входа на църквата „Св. Неделя“ в Батак

Батак,
1876 г.

Антони Пьотровски - Баташкото клане (1892)

ло турско робство, а имало османско присъствие. Други поискаха да се издигне паметник на Сюлейман паша при Шипка и Шейново, да се издаде общ учебник по балканска история, да заменим кирилицата с латиница, отрекоха и патриарха на българската литература Иван Вазов. Не искам да цитирам писанията и възклицанията на Захари Стоянов за Батак, нито писаното от Макгахан, нито пък стихотворението на Вазов "От Батак съм чичо, знаеш ли Батак".

ИСКАМ ДА ВИ РАЗКАЖА ТОВА, КОЕТО АЗ СЪМ ЧУЛ И ВИДЯЛ.

Аз съм роден и израснал в Батак. Моето поколение израсна с разказите за насилия и кланета, за кървави сълзи и човешки страдания. Те бяха така ярки и изпълваха съзнанието ни, че в порива на свободата имаше нещо безкрайно жертвено. Бях много малък, когато баба ми ме водеше в старата черква и ми разказваше и показваше всичко, което беше видяла и

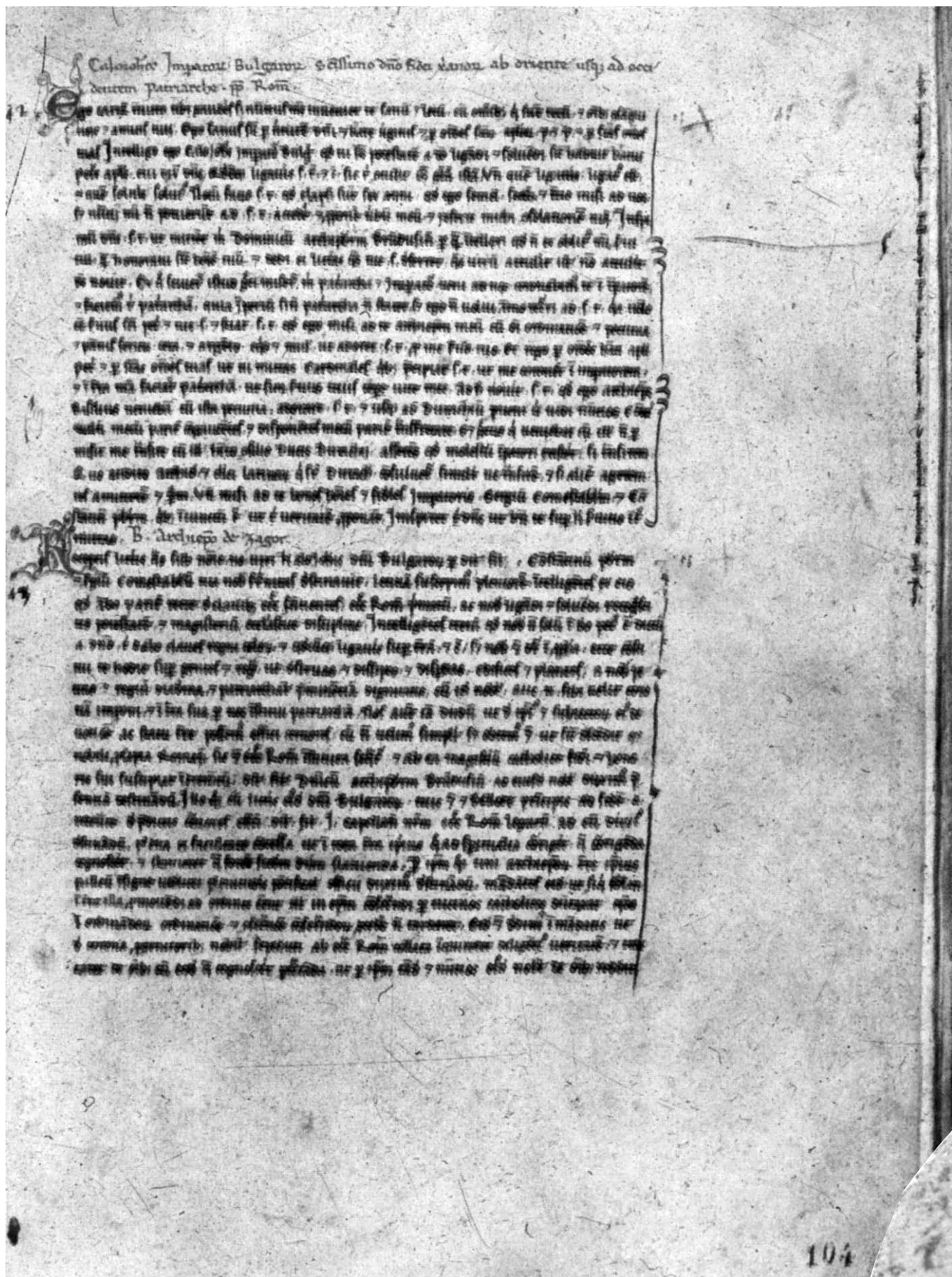
преживяла. Тогава тя е била на 17 г. - здрава и красива балканска девойка. Заедно със стотици други мъже, жени и деца тя влязла в църквата, за да се укриват. Ето отговора на вашия първи въпрос: Защо не са побягнали в гората? - Ами заради вярата, професоре, вярата в господата, в църквата. Показваше ми мястото, където е стояла. Турците стреляли през прозорците. Ранен до нея младеж с кръвта си написал три букви. Аз съм ги виждал - те стояха незаличени на стената. Много от възрастните хора започна-

ли да се задушават и припаднат от липса на въздух. Живите газели върху трупове на умрелите. Кракът на моята баба попаднал до устата на умираещ, който захватил прасеца и оставил дълбоки рани. Този белег тя цял живот прикриваше с чорап. Разбивайки вратата, турците започнали да изваждат укриващите се и да ги съсичат с ятагани и брадви. Показваше ми точните места в двора, къде какво е видяла. На мъж отсичат главата с ятагана, съсичат майка с дете на ръце. Потресават разкази!

Оттук следват отговорите на другите въпроси. В черквата са били стотици, а не 5000 души. Другите изклани и избити са в къщите им. Има избити и в училището. Идете в Батак и вижте колко са братските могили, където са погребани убитите и закланите.

Вижте и мястото, където жив е изгорен водачът на въстанието. Баба ми с още няколко девойки са качени в каруца, покрита с чергило и откарани в Одрин, където са продадени като робини на един бей за обща работа в неговия сарай. Баба ми е успяла да избяга и ориентирайки се по река Марица, се завърнала в Батак, създавала семейство. Тя умира на 93-годишна възраст. Преданията започнаха да избледняват, да губят своите остри очертания на една жестока действителност. Живите свидетели отдавна ги няма. Поколенията, на което те разказваха и показваха за зверствата на турците в Батак, постепенно си отива. Може би това използват някои "учени", за да изопачават реалната действителност, което е гавра с нашата история.

СИНЪТ НА ЦАР КАЛОЯН

Понеже царят съобщава имената на момчетата – Василий и Витлеем, но не ги назовава персонално, не е възможно да се определи носеният от престолонаследника антропоним. Изглежда той се е казвал Василий, защото този номинант е посочен пръв, както подхожда за царствен номинант, а и другото име е подходящо за дете на църковно лице (на свещеника Константин), отколкото за багренороден принц (Павлов 1992: 9). Може да се допусне, че цар Калоян е кръстил сина си в чест на църковния предстоятел примас Василий.

Тъй като озова-

ването на писмата у адресата не може да бъде обезпечено със сигурност, в тях поверителната информация се спестява. "Обикновено – пише Иван Лазаров – се прибавяло до устни послания, които се предавали от лица, ползващи се с изключителното доверие от страна на владетеля" (Лазаров 2003: 47). Такова лице безспорно е съпътствало 7-8 годишния царев син и то вероятно изпълнява истинската цел на мисията, ако се съди по нейната известност дори в Англия – според една добавка в хрониката на абат Радулф де Дицето "Синът на споменатия Йоан Влаха (цар Калоян – б. В. И.) се срещнал с папа Иннокентий, за да бъде коронясан от него за цар на царството, което се нарича Влахия" (ЛИБИ 1981: 138).

Определянето на времето на завръщане на престолонаследника в България засега не е постижимо. Евгений Голу-

Факсимилета от писма на цар Калоян до папа Иннокентий III /По: Българската литература и книжнина през XIII век. Под редакцията на Иван Божилов и Стефан Кожухаров. С., 1987, Приложения/

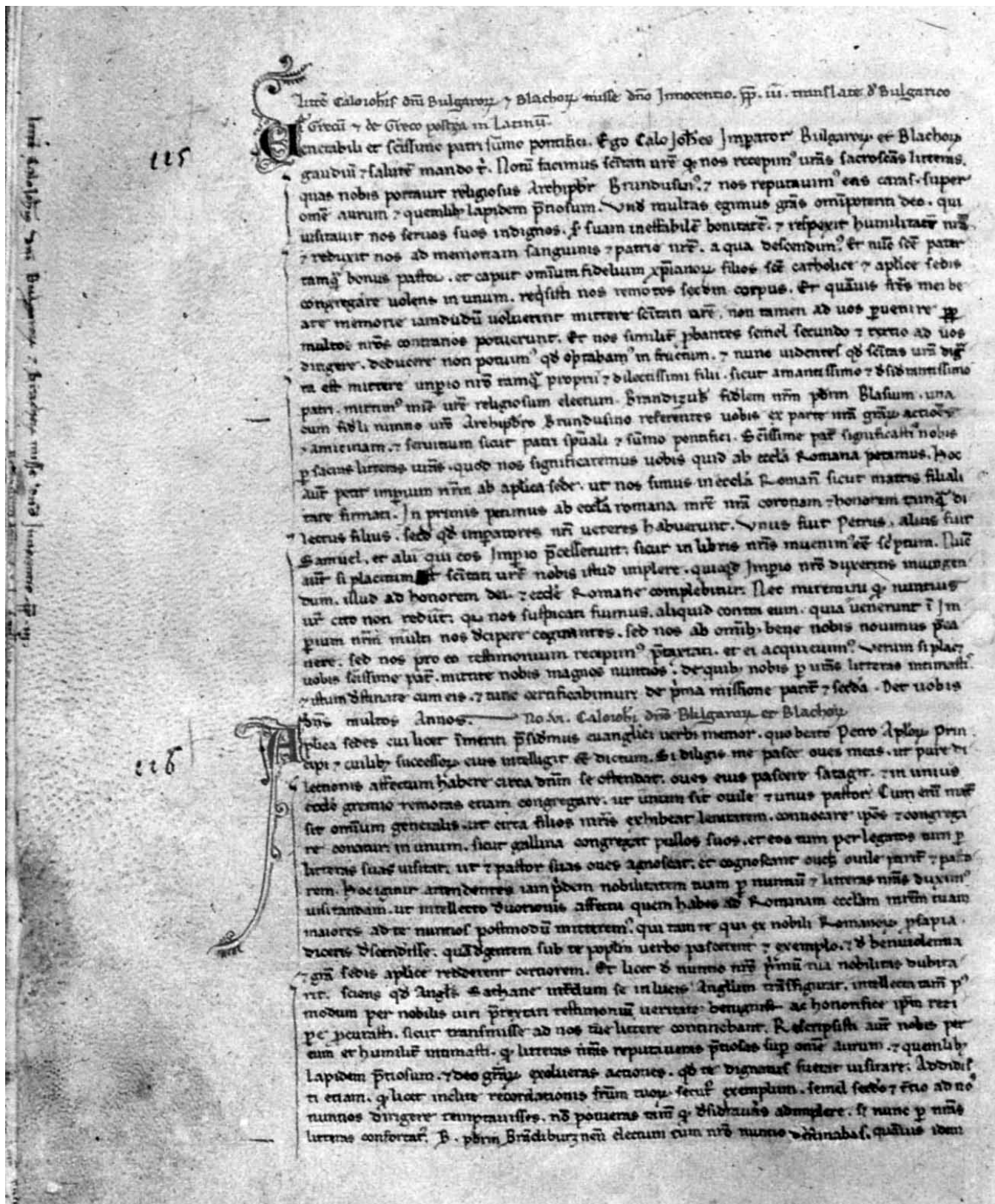
Веселин ИГНАТОВ

През ноември 1204 г. цар Калоян изпраща в Рим при папа Иннокентий III две момчета с настояването: "Нека бъдат дадени по нейна повеля (на Негова святост понтифекса

– б. В. И.) да научат в училището латинско писмо, защото тук нямаме граматични, които могат да преведат писмата, които ни изпращате. И когато те се изучат, нека бъдат върнати при моето царство" (ЛИБИ 1965:

359). Съпроводително писмо прибавя и примас Василий: "Нека знае при това вашата велика светост, че ви изпровождам по повеля на господаря цар две момчета – едното е син на свещеника Константин, а другото на царя,

та да изучат по нареждане на вашата светост латинско писмо, и каквото можете да сторите в чест на царя, сторете го" (ЛИБИ 1965: 361).

бинский допуска, че наскоро цар Калоян изпраща в Латеран специално пратеничество да го прибере в Родината (Златарски 2007: 211), ала не е изключено принцът да поема към Търновг-

рад веднага след приключването на мисията му при Негово Светейшество. Неясно по какви данни Блазиус Клайнер пише, че синът на цар Йоан завършва науките си и достига пълнолетие

в Рим, където научава за смъртта на своя баща, връща се в България, но престолът му е отнет от Борил, започват междуособици и пр. (История 1977: 156).

След кончината на цар Калоян съгласно неговата воля и своевременен уредените съответни процедурни формалности короната наследява синът му. Понеже той е малолетен, властта упражнява Борил в качеството на настояник

и фактически управител на царството. Брактът с вдовствата царица-майка му осигурява подкрепата на нейните привърженици и на съплеменниците й "скити", а той се нагърбва с отстояването на владетелските права на Калояновия наследник (Игнатов 2008: 26-30).

В писмото си до папа Инокентий III от септември 1208 г. латинският император Анри д'Ено назовава българския господар, с чиито войски се сблъсква през август при Пловдив, Voullam (ЛИБИ 1981: 17), дешифрирано от повечето изследователи като Борил /Златарски 2007: 276). Такова разчитане не е оправдано, защото водачът на кръстоносците познава доб-

ре неговото име (българският цар е негов тъст!) и го изписва Burillus (ЛИБИ 1981: 18). Няма друг случай то да е предавано в изворите с начално V (Божилов 1985: 74; Жуглев 1951: 6). Освен това император Анри твърди, че отнема от номината земя, "възлизаща на петнадесет дни път" (ЛИБИ 1981: 18), което може да се отнесе само към суверенен държавен глава, какъвто през август 1208 г. Борил все още не е, респективно – към младия цар, си нът на Калоян. Вярно, по същите събития Анри дьо Валансиен представя Борил на преден план (Жуглев 1951: 56-59), но това се дължи на ръководната негова роля поради малолетието на младия цар и не доказва статуса му на върховен български господар. Когато изтъква, че той се провъзгласява за император против Бога и всякакво право (Жуглев 1951: 57-58), хронистът визира на стойничеството над непълнолетния приемник на цар Калоян, което като съвладетелство осигурява царско достойнство (Игнатов 2005:84, 86).

В самото начало на 1211 г. Борил се изявява като държавен глава на България и свиква църковен събор. Това означава, че младият цар вече не е жив. Понеже едно цареубийство не би било подминато с мълчание от хронистите и летописците, а в изворите няма признаци Борил да отстранява владетеля, резонно е да се предполага, че приемникът на цар Калоян почива от естествена смърт. Кончината му може да се хронологизира най-късно в края на 1210 г.

Имал щастие да бъде син на знаменит баща, наследникът на цар Калоян твърде рано е застигнат от реципрочен нещастие – преждевременната смърт не му позволява да израсне и покаже на какво е способен. Наистина, при силен и властен родител момчетата нерядко се оформят като слабохарактерни, мекушави и порочни люде, но са известни и противоположни примери – хан Аспарух, хан Тервел, хан Омуртаг и др. Уви, след като позволява на цар Калоян да постигне всичко, което пожелава (Вилардуен 1985: 112), Провидението сякаш предпочита да не рискува с неговия потомък. Безличен или способен, прохода или герой, негово отрицание или продължение, разочарование или гордост – едва ли ще се узнае какво е отдал и завещал на своя син като човек, баща и държавник най-великият български владетел през Средновековието.

ЦИТИРАНА ЛИТЕРАТУРА:

Божилов 1985: Божилов, И. Фамилията на Асеновци (1186-1460). Генеалогия и просопография. С., 1985.

Вилардуен 1985: Вилардуен, Ж. дьо. Завладяването на Константинопол. С., 1985.

Жуглев 1951: Жуглев, К. Принос към историята на средновековна България въз основа на хрониката на Хенрих дьо Валансиен. – ГСУ ИФФ, С., XLVI, г. 1942/50, кн. 2 – История, 1951, с. 1-119.

Златарски 2007: Златарски, В. История на българската държава през средните векове. С., Т. III. Второ българско царство. България при Асеновци (1187-1280). Трето фототипно издание, 2007.

Игнатов 2005: Игнатов, В. Някои проблеми относно цар Борил. – Сп. „История“, С., 2005, № 5-6, с. 83-93.

Игнатов 2008: Игнатов, В. Българските царици. Владетелките на България от VII до XIV век. С., 2008.

История 1977: История на България от Блазиус Клайнер, съставена в 1761 г. С., 1977.

Лазаров 2003: Лазаров, И. Политическа идеология на Второто българско царство XII-XIII век (Генезис). В. Търново, 2003.

ЛИБИ 1965; 1981: Латински извори за българската история. С., Т. III, 1965; Т. IV, 1981.

Павлов 1992: Павлов, П. Просопографски бележки за някои български военачалници от XIII-XIV век. – Сп. „Военноисторически сборник“, С., 1992, № 5, с. 5-16.

Оловен печат на цар Калоян /По: Цанкова-Петкова, Г. България при Асеновци. С., 1978, Приложения/

РЕЦЕПТИТЕ НА ПЕТЪР ДИМКОВ

Продължава от стр. 1

Шапките се правят така, че да покриват цялото полукълбо на главата. Под тях може да се постави вестник, а над тях - шал, който да ги дозакрепва и да затваря лечебната енергийна система, насочвайки въздействието ѝ към мозъка.

Лечебни енергии излъчват множество растения и вещества, но Лечителя ги бе степенувал така: селски квасец, каша от кестени, каша от картофи, настъргани картофи, листа от зеле, листа от бъз и др. Те действат в комбинация с мляко, оцет, сини сливи (без костилките).

Лечителя ползваше селски квасец, картофи, зелеви листа, кестени, лук и няколко други растения.

ШАПКА С КАРТОФИ

Тези шапки имат многостранно въздействие, но са незаменими за усилване на паметта, за „успо-

кояване“ на мозъчната дейност. Създават чувство за перспектива, пространство, свобода и спокойствие.

Килограм картофи се измиват добре и се настъргват заедно с кората на ренде. Заливат се с чаша мляко (сурово или сварено). Престояват около 1 ч. Хубаво се изстискват, така че да се получи възможно най-суха каша. За отнемане на влагата от нея се поръсва с царевично брашно. Полученото се слага в двойна торбичка от тензух или марля, толкова голяма, че да покрие главата. Под торбичката на главата може да се сложи вестник.

Не е удобна за носене. Използва се еднократно. Всеки, който учи с такава шапка на главата, увеличава неколнократно способността си да запаметява и вниква в текста.

Ефектът на тази шапка може да се засили и направи по-продължителен, като се пие отвара от 9 ореха, 4 супени лъжици външни люспи на лук,

4 семенца от дюля, 1 супена лъжица ленено семе, 1 чаена лъжичка ананас и 3 супени лъжици пчелен мед. Всичко това вари 30 мин в 1 л вода. След изстиване се прецежда и се пие по 1 винена чаша преди ядене във времето, когато се използва шапката за усилване на паметта.

ШАПКА СЪС ЗЕЛЕ

Няколко зелеви листа се попарват с вряла вода. Може да се прибавят и няколко листа от черен бъз. Върху главата се слага вестник, над него тензух или марля, зелевите и бъзовите

листа се разпределят равномерно, като се покриват с тензух или марля и най-отгоре се слага (завързва) шал, който да крепи шапката.

Тя усилва паметта, успокоява нервната система, премахва главоболието и безсънието. Лечителя приемаше, че тези шапки действат най-непосредствено, тъй като лечението им лесно прониква през черепа в мозъка.

ГЛАВО- БОЛИЕ

Най-често за този вид шапки Лечителя препоръчваше да се използва селски квасец. Това вещество заема важно място в лечебната му система. Той смяташе, че българският народ разполага с него още от времето

на богомилите.

Приготвя се от черно тричаво брашно (цялото съдържимо на житото, смляно без прочистване) в количество според нуждата - прибавя се щипка сол и малко топла вода, а още по-добре топла прокиснала боза; омесва се на тесто и се оставя на топло за две денонощия.

Това е така нареченият „кисел квасец“, който се получава под въздействие на случайно попаднали в него бактерии.

Най-силно лечебно въздействие има квасецът, отлежал 52 ч (две денонощия) втасване и още 4 ч за „доразвиване“ на втасването. Той се държи на главата в шапка, докато се втвърди, което обикновено настъпва след няколко часа.

Изисква се търпе-

ливост и сръчност при боравене с тези шапки, тъй като те цапат. Но ефикасността им е несравнима.

Квасецът в шапката против главоболие се подсилва с 10-12 диви кестена, настъргани ситно с корите. Вместо кестени в този случай могат да се употребяват 10-12 супени лъжици корени от черен бъз; изравят се рано през пролетта или есента (септемв-

ри, октомври), нарязват се ситно и се прибавят към квасеца.

Шапката се държи на главата до преминаване на главоболието. Друга шапка против упорито главоболие може да се направи със следния пълнеж:

Ситно настърган кромид лук (през сито) - 9 супени лъжици (не се учудвайте на числото, то също не е случайно!), се посипват с 3 супени лъжици сол и 1 чаена лъжичка нишадър на прах. Полученото се слага между двата плата на хасето, прикрепва се добре.

Ако е нужно да се носи по-дълго време (при особено упорити главоболия), трябва да се приспособи и шапка за покриване на „лечебната шапка“.

В определени случаи на упорито, но не-

много силно главоболие е уместна **шапка от сурови картофи**.

Един килограмм добре измити картофи се настъргват с ренде, поръсват се с 1 кафена чашка оцет за половин час, след това се изстискват добре, поръсват се с царевично брашно за обирание на влагата и

се слагат в шапката по описания начин.

Много ефективна е шапката от зеле или бъз: няколко листа от зеле се поръсват от вътрешната страна с оцет, пхат се между двата плата на хасето и се поставят на главата. Държат се 4-5 ч и се подменят с нови. Ритъмът на тези сме-

ни се подсказва от ефекта на шапката.

Депресия

При упорита депресия да се направи шапка от селски квасец, забъркан преди 4 ч, с добавка от 9 супени лъжици суров кромид лук, настърган на ситно, и 3 супени лъжици сол.

Или вместо лука - 10 супени лъжици дивикестени, настъргани на ситно с корите. Всичко това се поставя в шапката с двойни стени на главата, уви-ва се в шал и се държи цяла нощ.

Хемороиди

Шапката при хемороиди има следното

съдържание: между двата слоя на тензуха се поставя пресен лист от зеле, залят с гореща вода, за да омекне. По-силно въздействие (обезболяващо) се получава, като се прибави селски хлебен квасец плюс 5-7 супени лъжици ситно настъргани кестени, още

толкова кромид лук и две супени лъжици сол. Шапката се уви-ва с вълнен шал. Не е удобна, не се понася лесно, но се държи, докато може, и ута-ложва специфичните болки при хемороиди (напрегнати поради кръвоизливи в тях).

Как да се преборим с паниката, безпокойството и стреса в този динамичен живот?

Пламен РУМПАЛОВ

Може би, не съм аз човекът, който ще даде най-точната рецепта по този въпрос. Верните ми читатели знаят, че освен магистратура по математика, аз съм завършил и психология и темата за психическата устойчивост и психологията на човека ме интересува дълбоко. Впрочем, ако психологията е наука за човешката душа, нали астрологията и окултизма са точно науките за скритите кътчета на човешката душа.

Преди 15-ина години по едно радио в продължение на близо 5 години водих нощното предаване „Часът на мистериите“. Още оттогава, а и от многобройните писма, получавани от вас, скъпите ми читатели, знам, че основен проблем на хората е бързото и динамично ежедневие, многото стресови фактори и напрегнати ситуации, в които попадаме ежедневно по няколко пъти, нуждата от бързата ни реакция, съмнението дали постъпихме по най-правилния начин, страхът от грешката и вероятните последици от нея, паниката, безпокойствието. Все неща, които определено ни пречат и ни превръщат в болни хора. Защото стресът и напрежението може да не дават външни белези като една кашлица например, но смятам, че всеки осъзнава, колко много опасни за нас могат да бъдат те.

Затова считам, че истинското здраве е постижимо не само когато сме здрави физически, но и абсолютно задължително е да говорим за здраве и на психическо ниво.

Няма да се правя на откривател, защото не съм такъв. Предложените по-надолу техники и идеи не са мои. Те са дело на много и различни специалисти в областта на психологията и човешката душа, корифеи в областта си. Тези неща съм научил, докато самият аз учих по психология, допълнително четох и гледах много материали и филми, рових се из Интернет, обсъждах с приятели, търсехме решения за дадени кризисни ситуации. И смело твърдя – успяхме да победим проблемите в повече от 80%. Кое ми доказа, че тези знания и умения определено работят и носят полза. Затова сега се осмелявам да ви предложа една

начална система за преодоляването на стреса, безпокойството и паниката в нашия живот – не претендирам нито за уникалност, нито за изчерпателност по темата. Ще се радвам, ако с написаното успея да помогна поне на няколко човека, а други успея да запалят интерес да четат и търсят нови и нови отговори. Колко много неща може да се научат в този живот!

- Нека първата основна мисъл, която трябва да проумее всеки един, е, че този, който не умее да се справя със стреса, паниката и безпокойствието, умира млад, заболявайки от разни болести. Нали никой не иска това?
- Понякога е по-добре да забравиш притеснението за утре и бъдещето. Дали не е най-добре да живеем само с днес и с настоящето? В моменти на трудност аз се опитвам да забравя за утрото и да правя това, което ми е приятно и което само аз желая, сега и на момента.
- Когато неминуемо ме притисне някой огромен проблем, се опитвам да приема най-лошото, което може да последва. Няма какво да си крия главата в пясъка. Започвам да си задавам въпроса какво е най-трагичното нещо, което може да стане, ако наистина не реша дадения проблем или казус. И започвам спокойно да си мисля как може да се поправи това лошо, което вече приемам спокойно. И знаете ли, много често, решението идва само.
- За да се справя с надвисналия проблем, винаги се опитвам да си изясня фактите около него, да събера колкото може повече информация. Само глупаците се хвърлят без информация напред в боя.
- Мислете. Това е много важен процес. И никога не правя така, че да искам решението да дойде веднага. Дори в най-критичните ситуации аз гледам да си отвлека вниманието и да му дам възможност да си почине. При нужда тръгвам на разходка. Там, където обичам да ходя. И тогава, когато съм сам, най-неочаквано може да дойде идея или решение на въпроса.
- Ако веднъж взема решение, никога няма да отстъпя от него. Смятам, че груба човешка грешка е съмнението. Някои след като са

взели решение, почват пак да умуват, ама правилно ли е, ама добре ли ще е, ами това, ами онова.

• Има случаи, когато да стигна до решение е трудно, много трудно. Тогава прилагам друг подход. Сядам в любимия си стол, вземам един бележник и един молив,

пускам си тиха музика и започвам писмено да отговарям на следните въпроси – какъв е проблемът, каква е причината за него, кои са възможните решения, кои са възможните последици, какво е най-доброто. И обикновено след този разговор с мене си решението идва.

- Трудно е, когато очакваш нещо лошо, да се опиташ да се съсредоточиш и да не мислиш за него. Но смятам, че това само увеличава проблема. Затова аз винаги се старая да отдалечавам ума си от безпокойствието, като му намирам работа. Точно в такива лоши моменти сядам да пиша някоя книга, да мисля за нови задачи за моите ученици и студенти, да обмислям нова статия за някое списание. Някои мои приятели, които подкрепят идеите ми по темата, имат свои начини на справяне - едни започват да готвят нещо за първи път, други започват чистене или подреждане на дома и ангажират цялото си внимание, трети тръгват на дълъг преход в планината.
- Привърженик съм на тезата, че човек не трябва да преиграва и да позволява дреболиите да му съсипят живота. Наистина има големи проблеми и всеки един в живота си трябва да ги преодолява, но нали можем да правим разлика между основното и несериозното? Ако проблемът е малък, той никога няма да заеме моето съзнание. Ако е от основните и няма шанс да се преборя с него – геройски ще се примиря и ще приема неизбежното.

Продължава на стр. 18

ВЕЙМУТОВ БОР

Pinus strobus L.

Веймутовият бор е дърво с ажурно пирамидална корона, което достига 50 метра височина. Иглите му са сиво-зелени, с дължина 6-14 см. Цъфтежът е през май, семената узряват през септември. Шишарките са разположени поединично или по две-три в прешлени. Те са засмолени, светлокафяви, удълженоцилиндрични, леко извити, широко разтворени, заострени и меки. Дължината им е 8-15 см. Кълняемостта на семената е добра, средно около 70 %, и се запазва до 5 години. Посевните материали се нуждаят от стратифициране или се прилага есенен посев.

Видът произхожда от умерените области

на Атлантическа Северна Америка. Показва жизненост и бърз растеж (годишният прираст в млада възраст може да достигне 1 м) в култури край Шипка, във "Врана", Борисовата градина.

Веймутовият бор е средно взискателен към почвените условия, предпочита свежи глинести почви, но расте добре и на пясъчливи. Не понася варовити почви. Като сенкоиздръжлив вид расте в гъсти насаждения. Изисква висока въздушна влажност.

Източници:

1. Милев М., П.Александров, К.Петкова, Н.Илиев, Посевни материали от

широколистни видове, София, 2004 г.

2. Вакарелов И., М.Милева, Декоративна дендрология, Дионис, 2002 г.
3. Комджиева-Стефова М., Б.Бузов, Горски култури, Матком, 2002 г.
4. Милев М., К.Петкова, П.Александров, Н.Илиев, Посевни материали от иглолистни видове, София, 1999 г.

Клуб "Подвиг" – хоризонтална общност към сдружение "Кварц- България" – гр. Бургас, навърши пет години

Продължава от стр. 3

Клуб "Подвиг" е инициатор и организатор на редица мероприятия, визиращи съхраняване на духовните ценности за поколенията и историческата памет. Такива бяха тържествата, посветени на представяне на книгите: "Априлска жарава" и "Носталгия" на Генка Зидарова, книгата "Живях и мечтах" на командира от голяма величина, ветерана от Втората световна война, човека герой Димитър Герджиков. Той ни остави автограф, отпечатък на сърцето си с пожелание да се раздухват пламъците на миналото, за да се предпази бъдещето от пожари. Завинаги ще помним заръката му: "Живях и мечтах, читателю мой, народе мой, за теб, за да те подсетя: "Докога ще позволяваш да те лашкат като кораб без кормило?" Достоен печат на миналото, за настоящето и поглед към бъдещето!

Истинско съкровище, достойно за поколенията, е и книгата на Анастасия Георгиева "Моите спомени". Един живот на жената

героиня, показваща сила, смелост, дързост, безстрашие, увереност в себе си, бе пример за подражание на всички, които се докоснаха до нея. Жена, достойна за поклон и уважение.

Особено вълнуващи са срещите на ветерани, които не са се виждали повече от 25-30 години. Ето защо една от задачите на клуба е тяхното издирване. В тяхна чест бе проведена срещата на жените-ветеранки от 24 ЧПП, гр. Бургас, под надслов: "Героите не са забравени".

В навечерието на международния ден на детето 1 юни, под звуците на камбаните на асамблеята "Знаме на мира" се проведе редица инициативи под надслов: "Родители и деца ръка за ръка" и "Живата памет днес - извор на вдъхновение".

Ежегодно отбелязваме годишнините от Съединението на България и Деня на независимостта с тематични вечери и посещение на "Белия връх" с послание за идните поколения.

На вниманието на клуба е и празнуването

на рождени дни и годишнини на ветераните или на определени събития, свързани с техния живот.

Активно се включихме в организирането и провеждането на Седмия обновителен форум на сдружение "Кварц-България" под мотото: "България – държава на Духа, Бургас – кръстник на надеждата."

За своята активна дейност клубът благодари за съвместното сътрудничество на СВВБ, гр. Бургас, СОСЗР, СВИ; хоризонталните общности на сдружение "Кварц-България" – клуб "Чайка", клуб "Зеления пристан"; творческа лаборатория "Билоба", Исторически музей, Държавен архив, издателство "Либра-Скорп"; детска формация "Точно време".

Благодарим на ръководствата на тези патриотични и родолюбиви организации за тяхното разбиране и откликване.

Благодарим на всички лица и институции, с които сме работили досега и изразяваме своята увереност, че това ползотворно сътрудничество ще продължи във времето в името на благородна и хуманна кауза, че ще работим в бъдеще за съхраняване на духовните ценности на поколенията.

**Такива смели българи аз търся,
достойни, чисти, с риза от кенар
и с поглед, дето бурята разтърсва
и пали нестинарската ни жар.**

**Той прави и загиналите живи
от погледа му свети бъднина.
Додето има българи такива
България набира висина.**

Атанаска ДУЗМОВА,
председател на клуб "Подвиг", гр. Бургас

Унищожават парка до Руската църква

"Единственото, от което има нужда злото, за да тържествува, е добрите хора да не правят нищо"

Едмънд Бърк

В най-скоро време разходката в парка до Руската църква ще бъде невъзможна заради оградата, която собствениците планират да построят около него. Девет години софийската общественост успява да защити градинката до Руската църква. Девет години фирмата собственик - "Абротеа интернешънъл" АД, упорито се бори за разрешение да я застрои с шестетажен МОЛ.

На 21.12.2009 г. Главният архитект на район "Средец" - арх. Теодор Тодоров, в изпълнение на съдебно решение издава разрешение за строеж

на прозирна ограда с височина 1.50 м, която ще огради целия парцел от 1200 кв.м. С това се поставя началото на фактическото унищожаване на парка до Руската църква - още едно знаково място в сърцето на София - и се слага край на достъпа на софиянци и до него. Човек остава с усещането за изключително правилно подбран момент за издаване на споменатото разрешение - кой по Коледа ще отдели време за пазаруване, за да протестира и изразява някакви си граждански позиции. По време на предиз-

борната си кампания новоизбраният кмет на София - г-жа Йорданка Фандъкова, пое ангажимент да работи за запазване на историческото наследство на София и срещу презастрояването на централната градска част. Сега има възможност да

докажете с дела за явените намерения. Разрешението за строеж все още може да бъде обжалвано.

Материалът е заимстван от http://antibsp.blogspot.com/2009/12/blog-post_31.html с малка редакция от С. Инджов

СТОЛИЧНА ОБЩИНА
РАЙОН "СРЕДЕЦ"

1040, гр. София, ул. "Леге" №6, тел. (02) 987 78 11; факс: (02) 986 18 37 email: info@sredec-sofia.org

ДО
"Абротеа интернешънъл" АД
с изп. директор Абрахам Субоцки
ул. "Московска" № 9
ДО Кмета на СО, г-жа Й. Фандъкова
Ул. "Московска" № 33
ДО Главен архитект на София
Ул. "Сердика" № 5
ДО Руската църква
Бул. "Цар Освободител" № 3
ДО Дом на Москва в София, г-н Б. Громов
Ул. "Г.С. Раковски" № 92
Копие:
СРДНСК
ул. "Алабин" № 35

Съобщение № АГ-7000-454/21.12.2009г

На основание чл. 149, ал. 1/1 от ЗУТ/2003г, Ви съобщаваме, че Главния архитект на район "Средец" е издал разрешение за строеж № 90 от 21.12.2009г за направа на прозирна ограда с височина 1,50м за УПИ П-3,4, кв. 494, бул. "Цар Освободител" № 5, на основание Решения на ВАС № 10821 от 21.10.2008г и Решение на Адм. съд-София град №70 от 12.11.2009г, чл.48, ал.1 и чл.147 от ЗУТ от 2003г.

Имотът е собственост на "Абротеа интернешънъл" АД, с изпълнителен директор Абрахам Субоцки.

Разрешението за строеж се съхранява в стая 418, четвърти етаж на сградата на ул. "Леге" 6. Разяснения по него можете да получите всеки вторник от 14 до 16 часа и всеки четвъртък от 10 до 12 часа.

Разрешението за строеж може да бъде обжалвано по законосъобразност пред началника на СРДНСК, ул. "Алабин" № 35, в четиринадесет дневен срок от получаване на настоящето съобщение, чрез район "Средец" до СРДНСК.

Приложение: за СРДНСК копие от разрешение за строеж № 90 от 21.12.2009г.

Главен архитект:
(арх. Т. Тодоров)

ВЕРНО СОПРИГУВАЛА
Дат. 21.12.09

СКИТНИКЪТ МЕЖДУ ЗВЕЗДИТЕ

Джек ЛОНДОН

Двадесети февруари беше денят, когато изядохме последния си зальък храна. Предпочитам да прескоча подробностите, които се случиха през следващите осем дни. Ще засегна само нещата, които ще ми послужат да покажа що за хора бяха моите другари. Бяхме гладували тъй дълго, че нямаше никакви резерви от сила, които да използваме, когато храната свърши окончателно, а много бързо отслабнахме още повече.

На двадесет и четвърти февруари спокойно обсъдихме положението. Бяхме трима мъже със здрав дух, изпълнени с жизненост и издръжливост, и не искахме да умрем. Никой от нас не би се пожертвал заради другите двама доброволно. Но ние се съгласихме по три въпроса: трябва да имаме храна, трябва да решим въпроса чрез хвърляне на жребий; и ще хвърлим жребий на другата сутрин, ако няма вятър.

На другата сутрин имаше вятър, не много, но благоприятен, тъй че можахме да се придвижим мудно с два възела по курса ни на север. Утрото на двадесет и шести и двадесет и седми ни посрещна със също такъв ветрец. Бяхме ужасно слаби, но устоявахме на решението си и продължихме плаването.

Ала на двадесет и осми сутринта разбрахме, че часът е ударил. Баркасът се клатушкаше отегчително в празно, безветрено море, а неподвижните облаци на мрачното небе не даваха никаква надежда за вятър. Аз изрязах три парченца плат, еднакви на големина, от дрехата си. В едно от тях имаше втъкана кафява нишка. Който го изтеглеше, губеше. Сложих трите парченца в шапката си и я покрих с шапката на капитан Никол.

Всичко беше готово, но ние се забавихме и всеки от нас дълго се моли мълком, защото знаехме, че оставяме решението на бога. Аз бях сигурен в собствената си честност и достойнство, но също толкова бях уверен в честността и достойнството на другарите и затова си задавах въпроса, как ли господ ще реши едно такова равносностранно, трудно положение.

Според своето право, както му се полагаше, капитанът тегли пръв. След като бръкна в шапката, той се забави със затворени очи и устни, шепнещи последна молитва. И изтегли празно. Това беше правилно – справедливо решение, което не можех да не призная, защото до голяма степен познавах живота на капитан Никол и знаех, че е честен, почтен и добър християнин.

Оставахме лекарят и аз. Редът беше на единия или другия и според корабното чинопочитание той трябваше да тегли преди мен. Ние пак се помолихме. Докато се молех, аз се мъчех да прехвърля наум живота си и да направя равносметка на собствените си достойнства и недостатъци.

Държах шапката си на коленете с шапката на капитан Никол отгоре й. Лекарят бръкна и заопипва известно време, докато аз се чудех

дали на опип кафявата нишка може да се усети в останалата тъкан.

Най-после той извади ръката си. Кафявата нишка беше в неговото парче плат. Аз веднага изпитах особено смирение и благодарност за дарената ми божия благословия и реших още по-

строга да спазвам всичките божии заповеди. В следващия миг не можех да не почувствам, че лекарят и капитанът бяха свързани по-близо един с друг, отколкото с мен, поради своето положение и интереси, и че те бяха донякъде разочаровани от този резултат. А веднага след тази мисъл възникна и убеждението, че те бяха дотолкова истински мъже, щото крайният изход нямаше да попречи на предварителния план.

И бях прав. Лекарят запретна ръкав и с нож в ръка беше готов да отвори голямата вена. Обаче преди това той каза няколко думи.

– Аз съм родом от Норфолк, във Виржиниите – каза той, – където, надявам се, имам сега жена и три живи деца. Единствената услуга, за която искам да ви помоля, е, че ако е рекъл господ да спаси някого от вас от туй бедствено положение и ако имате този късмет да се върнете пак в родината си, да запознаете нещастното ми семейство с жестоката ми съдба.

След това ни помоли учтиво за няколко минути, през които да си уреди сметките с господ. Нито капитан Никол, нито аз можехме да продумахме и една дума, и с насълзени очи кимнахме в знак на съгласие.

Без съмнение Арнолд Бентъм се владееше най-добре от трима ни. Аз се терзаех безкрайно, а съм сигурен, че и капитан Никол страдеше не по-малко. Но какво можехме да направим? Решението бе честно и справедливо и бе потвърдено от бога.

Но когато Арнолд Бентъм завърши и последните си приготовления и се канеше да извърши налагащото се, аз не можах да издържа повече и възкликнах:

– Чакай! Ние, които сме търпели толкова много, положително можем да потърпим още малко. Сега е утро. Да почакаме докато се свечери. Ако нищо не се случи дотогава, за да промени ужасната ни съдба, тогава ти, Арнолд Бентъм, ще постъпиш, както сме се разбрали.

Той погледна капитан Никол дали одобрява моето предложение и капитан Никол можа само да кимне. Не можеше да промълви нито дума, но във влажните му заскрежени очи се четеше безкрайна благодарност, която не можех да не разбера.

Аз не го смятах, не можех да го сметна за престъпление, след като го бяхме решили чрез честно теглене на жребий, капитан Никол и аз да извлечем полза от смъртта на Арнолд Бентъм. Не бих могъл да повярвам, че любовта към живота, която ни бе подтикнала, е била вселена в гърдите ни от някой друг освен от бога. Такава е била божията воля и ние, нещастните му творби, можехме само да се подчиняваме и да изпълняваме повелите му. И все пак господ беше милостив. Той, всемилостивият, ни спаси от такава ужасна, макар и справедлива постъпка.

Едва се мина четвърт час, когато един повей на въздуха откъм запад, леко мразовит и влажен, лъхна на бузите ни. След още пет минути платното ни се изду и Арнолд Бентъм се отзова на кормилното гребло.

– Пестете малкото сили, които имате – каза

той. – А пък аз да изразходвам малкото сила, която ми е останала, за да увелича за вас вероятността да останете живи.

И така той застана да управлява в засилващия се вятър, а капитан Никол и аз лежахме проснати на дъното на баркаса и в изтощението си сънувахме сънища и имахме видения на скъпите ни живи същества далече в другия край на света.

Вятърът се засилваше все повече и скоро започна да шибя и бучи. Прелитащите в небето облаци предричаха буря. Към пладне Арнолд Бентъм загуби съзнание на кормилното гребло, но преди лодката да успее да се обърне напреко на надигащите се вече големи вълни, капитан Никол и аз успяхме да хванем кормилното гребло с четирите си слаби ръце. Ние постигнахме съгласие и също както капитан Никол бе теглил пръв жребий поради своето звание, така и сега той застана пръв на греблото. След това тримата се сменяхме един друг на всеки петнадесет минути. Бяхме твърде слаби и не можехме да издържим по-дълго.

Към четири-пет часа вълните станаха опасни. Би трябвало да обърнем лодката, ако положението ни не беше толкова отчаяно, и да я оставим да дрейфува с кърмата напред, задържана от плаваща котва, направена от мачтата и платното. Оставехме ли лодката да се обърне напреко, огромните вълни щяха да я затъркалят пред себе си.

Колко пъти този следобед Арнолд Бентъм ни се молеше заради самите нас да пуснем плаваща котва. Той знаеше, че ние продължаваме да вървим напред единствено заради надеждата, че ще можем да отменим изпълнението на жребия. Той беше блгороден човек. Блгороден беше и капитан Никол, чийто очи с побелели вежди и мигли се бяха превърнали в стоманени иглички. А при такива благородни другари как можех да бъда по-малко блгороден и аз? И току благодарях на бога през този дълъг страхотен подиробед, че ми е дал възможността да познавам двама такива мъже. Богът и правото царуваха в тях и каквато нещастна съдба да ме сполетеше, не можех да не се чувствам възнагаден да бъда с тях. Като тях и аз не исках да умра, но не ме беше страх от смъртта. Краткотрайното съмнение, което бях изпитал в началото в тези двама мъже, отдавна се беше разпръснало. Трудна беше школата, твърди бяха и мъжете, но те бяха благородни, божии създания.

Аз го видях пръв. Арнолд Бентъм, помирил се със собствената си смърт, и капитан Никол, почти помирен със смъртта, лежаха като два лишени от живот трупа на дъното на лодката, а аз управлявах, когато го видях. Баркасът се носеше с бързината на издулия платното вятър и цепеше разпенващите се вълни и когато се вдигна на гребена на един вал, аз видях близо пред себе си шибаното от прибой скалисто островче. Беше на по-малко от половин миля. Аз изкрещях и другите двама, вдигнали се на колене, залитащи, търсещи къде да се хванат, за да се задържат, се завзираха в онова, което бях видял.

– Направо към него, Даниъл! – едва изрече заповедта капитан Никол. – Може да има заливче, може да има заливче. Това е единственият ни шанс.

Той проговори още веднъж, когато вълните пак ни вдигнаха над този ужасен подветрен бряг, където нямаше заливче:

– Направо към него, Даниъл. Отминем ли го, твърде сме слаби, за да се върнем срещу вълните и вятъра.

Беше прав. Аз се подчиних. Той извади часовника си и го погледна. Попитах го колко е

частъ. Беше пет. Той протегна ръка към Арнолд Бентъм, който я стисна безсилно; и двамата ме загледаха със същото ръкостискане в очите. Това беше сбогуване, аз го разбрах; защото какъв шанс имаха същества толкова слаби като нас да стигнат живи през шибаните от приборя скали до по-високите скали отвъд?

На двадесет фунта от брега аз изтървах управлението на лодката. В същия миг тя се преобърна и аз започнах да се давя в солена вода. Никога вече не видях другарите си. За мой късмет аз се задържах благодарение на кормилното гребло, което все още стисках, а за още по-голям късмет една вълна, придошла тъкмо навреме и тъкмо намясто, ме изхвърли далече нагоре върху единствената полегато спускаща се канара на целия този страховит бряг. Не бях контузен. И с ум, замаян от изтощение, успях да изпъля и да се замъкна още по-нагоре, отвъд дърпащото назад връщане на приборя.

Заставах прав, разбрал, че съм се спасил и както залитах на краката си, благодарих на бога. Баркасът вече беше разбит на хиляди парчета. И макар че не ги виждах, можех да си представя колко свирепо бяха смачкани телата на капитан Никол и Арнолд Бентъм. Видях едно гребло в пяната накрая и с известен риск можах да го издърпам. Тогава паднах на колене с чувството, че губя съзнание. И все пак, преди да припадна, с моряшкия инстинкт, помъкнах тялото си нагоре и нагоре между остриите ужасни скали и най-последно загубих свят извън обсега на морето.

Бях почти като умрял тази нощ, все ме унасяше и само от време на време осъзнавах бедственото си положение и усещах колко ми е студено и колко съм мокър. Сутринта бях изумен и ужасен. Никакво растение, нито стръкче трева не растяха на тази нещастна, щръкнала от океанското дъно скала. Четвърт миля на ширина и половин миля на дължина, това не беше нищо друго освен купчина канари. Нищичко не можах да открия, което да задоволи крайните нужди на един изтощен организъм. Изгарях от жажда, но нямаше сладка вода. Напразно опитвах, докато ме заболя устата, всяка кухня и вдлъбнатина в скалите. Пръските на бурята така бяха заливали всяка частица от острова, че навред имаше само солена морска вода.

От лодката не бе останало нищо – нито тресчица, която да покаже, че е имало лодка. Аз притежавах само моите дрехи, здрав нож и греблото, което бях успял да спася. Щормът беше стихнал и целият този ден със залитане, падане и пълзене, докато си разкървах ръцете и коленете, аз напразно търсех вода.

Тази нощ, по-близо от всеки друг път до смъртта, се подслоних от вятъра зад една канара. Страшен проливен дъжд увеличи моите нещастия. Свалих различните палта и ги прострях, за да се напоят с дъждовна вода, но когато започнах да изстисквам влагата в устата си, бях разочарован, защото платът се беше напоил с морска вода, когато бях паднал от лодката. Легнах по гръб с отворена уста, за да хвана няколкото дъждовни капки, които падаха точно там. Това беше ужасно мъчително, но запази лигавицата ми влажна, а мен предпази от полудяване.

На втория ден бях много болен. Аз, който не бях ял тъй дълго, започнах да се подувам до чудовищни размери – краката, ръцете, цялото ми тяло. При най-леко натискане пръстите ми потъваха цял инч в кожата и останалите от това вдлъбнатини изчезваха много бавно. Въпреки това аз работих до припадане, за да изпълня божията воля да остана жив. Внимателно с ръце изчистих солта от всяка дупчица

с надеждата, че нови дъждове ще ги напълнят с вода, която да мога да пия.

Тъжната ми участ и спомените за обичните ми в Елктън ми навяха угнетение, тъй че често се унасях за часове напред. Това беше милост божия, защото ме караше да забравям страданията си, които иначе щяха да ме убият.

През нощта ме събуди трополене на дъжд и аз запълзах от дупка на дупка да лоча или да изблизвам водата от скалите. Беше възсолена, но можеше да се пие. Това бе, което ме спаси, защото призори се събудих целия мокър от пот и освободил се от всякакви блънуване.

След това изгря слънцето, за първи път, откакто бях на острова, и аз проснах повечето от дрехите си да съхнат. От водата пих доста, но предпазливо, и пресметнах, че имах достатъчно за десет дни, ако я разпределям внимателно. Изумително е колко богат се почувствах с този запас от възсолена вода. И никой голям търговец с всичките му кораби, завърнали се от доходни плавания, със складове, претърпани до тавана и с препълнени каси не би могъл да се почувства толкова богат, колкото се почувствах аз, когато открих изхвърлен на скалите леш от тюлен, умрял преди много дни. И не пропуснах на колене да поблагодаря на бога за тази проява на неизменната му добрина. На мен ми беше ясно: господ не е желал аз да умра. От самото начало не го е искал.

Аз знаех за омаломощеното състояние на стомаха си и ядох малко, понеже разбирах, че естествената ми ненаситност положително би ме убила, ако си дадах воля. Никога още не бях слагал в устата си по-сладки хапки и си позволявам да призная, че пак и пак очите ми се насълзяваха от радост, като гледах този сплут леш.

Сърцето ми отново затуптя с надежда. Грижливо запазих останалите части от мършата. Грижливо покрих каменните си цистерни с плоски отломки, та да не могат слънчевите лъчи да изпарят скъпоценната влага и да ги предпазя от неочаквано излязъл нощем вятър, който да донесе пръски морска вода. Също така събрах мъничките късчета водорасли и ги изсуших на слънце, за да ги настеля между нещастното си тяло и ръбестите скали, станали мое жилище. И дрехите ми бяха сухи – за първи път от не знам колко дни; така аз заспах тежкия сън на изтощението и на възвръщането на здраве.

Когато се събудих в новия ден, бях друг човек. Липсата на слънце не ме подтискаше, а скоро трябваше да узная, че господ не беше ме забравил, докато спях, а беше ми приготвил нови, чудни благословии. Аз неволно си потърках очите и се огледах отново, защото, докдето ми стигаше погледът, крайбрежните скали бяха покрити с тюлени. Бяха с хиляди, а във водата играеха други хиляди и крясъците, надавани от гърлата им, бяха резки и оглушителни. Разбрах щом ги видях: пред мен лежеше готово месо, месо, достатъчно за двадесет корабни екипажа!

Веднага грабнах греблото си – освен него нямаше друга тресчица дърво на острова – и предпазливо се запътих към този безкрай от провизии. Скоро ми стана ясно, че тези морски твари не познаваха човека. Те не проявиха никакви признаци на уплаха при приближаването ми и за мен беше детска игра да ги удриям по главата.

И когато бях ударил третия и четвъртия, обхвана ме внезапно странна лудост. Наистина бях съвсем загубил разсъдъка си и биех ли биех, и продължавах да бия. В течение на два часа работих безспир с греблото, докато капнах. Докъде можех да докарам това невъздържано клане, не зная, защото най-последно, сякаш

по даден знак, всичките останали още живи тюлени се хвърлиха във водата и на часа изчезнаха.

Открих, че броят на убитите тюлени надхвърляше двеста и бях поразен и уплашен от обладаната ме безумна стръв. Бях прегрешил в безмислено разхищение и след като се подкрепих с тази добра, здрава храна, залових се, доколкото можех, да изгледам грешката си. Но първо, преди да се заловя с голямата задача, поблагодарих на бога, който така чудодейно ме запази с милостта си. След това работих до тъмно и след като се стъмни, като одирах тюлените, нарязвах месото на ивици и ги нареждах отгоре на скалите, да изсъхнат на слънце. Намерих също насъбрала се сол в разни гънки и цепки на скалите по наветрната страна на острова. С нея натърках месото, за да го консервирам.

Четири дена се трудих така и накрая се почувствах глупаво горд пред бога, че не съм похабил нито едно късче от целия този запас месо. Упоритият труд бе добре дошъл за тялото ми, което бързо се възстановяваше благодарение на здравата храна, в която не се ограничавах. И още едно доказателство за милостта божия: никога през осемте години, които прекарах на този пустинен остров, не се случиха толкова слънчеви дни наред, както непосредствено след унищожаването на тюлените.

Трябваше да минат месеци, преди тюлените отново да посетят моя остров. Но междувременно аз не стоях в никой случай без работа. Изградих си каменна колиба и към нея склад за сушеното месо. Колибата покрих с много тюленови кожи, така че не пропускаше вода. Но за мене винаги си оставаше цяло чудо, когато дъждът трополеше по този покрив, че това, което би било царско имане на лондонския пазар за кожи, пазеше един претърпял крушение моряк от природните стихии.

Много скоро ми стана ясно колко е важно да държа сметка за времето, без което, разбрах, че не след дълго нямаше да зная кой ден от седмицата е, и така ще загубя дирите и на неделния ден.

Грижливо възстанових спомените си назад до сметката за времето, поддържана от капитан Никол в баркаса, и също така грижливо много пъти, за да нямам и сянка на съмнение, прехвърлих в ума си дните и нощите, прекарани на острова. След това със седем камъка пред колибата си, започнах да поддържам своя календар. На едно място върху греблото правех малка резка за всяка седмица, а на друго място отбелязвах месеците, като внимавах да не пропусна да пресметна и добавъчните дни над четирите седмици за всеки месец.

Така можех да отдавам дължимата почит на неделния ден. Като единствен начин, възможен за мен, да отбелязвам божия ден, изрязах на греблото кратка молитва, подходяща за моето положение, и не пропусках да я повтарям гласно в неделя. Господ в предвечната си милост не беше ме забравил; така и аз през тези осем години не пропусках да си спомням за него в съответните дни.

Удивително беше количеството работа, необходимо при тези обстоятелства да осигурих простите ми нужди от храна и подслон. Наистина аз рядко оставах без работа през тази първа година. Направата на колибата – една проста дупка в скалите – все пак ми отне шест седмици. Бавната обработка и безкрайното стържене на тюленовите кожи, за да станат меки и гъвкави за облекло, заемаше всеки свободен миг месеци наред.

Как да се преборим с паниката, безпокойството и стреса в този динамичен живот?

Продължава от стр. 13

- По принцип е добре да си определи всеки един долна граница на загубата. Не говоря непременно за измерване в пари. Въпреки, че ако става дума за финансов проблем и това е нужно да се направи. Говоря да преценим колко си струва да се тревожим за нещо.
- Ако дадена тревога вече е факт, аз съм се примирил с това и тя отдавна е само в миналото. Ще се опитам да извлека определените си поуки и да не допускам друг път същите грешки или проблеми - и толкова. Да се тревожа със седмици и години - това е абсурд. Животът е твърде кратък, че да си позволявам такива тревоги. Не мислите ли и вие така?
- Спазвам правилата на Дейл Карнеги и съм си изградил психическа нагласа, която почти винаги ми носи мир и щастие. Ето тези принципи и за вас:
 1. Животът е това, което мислите го направят, затова запълвай ума си с мисли за спокойствие, смелост, здраве и надежда;
 2. Никога не се опитвай да си разчистваш сметките с враговете си, това ще натовари и навреди повече на теб, отколкото на тях;
 3. Вместо да се безпокоиш заради неблагоприятността, просто я очаквай. Никога не очаквай да ти благодарят.
 4. Помни, че благодарността се възпитава и учи близките си на това;
 5. Помни, че единственият начин да намериш щастие е не като очакваш благодарности и признание, а като даваш и помагаш заради удоволствието от това.
 6. Мисли винаги за хубавото, което имаш, а не за неприятностите си;
 7. открий себе си, не се опитвай да имитираш или подражаваш на някого, ти си личност, ти си индивидуалност;
 8. Ако съдбата ти поднесе горчивина и болка, то се опитай да извлечеш поуки и може да се окаже, че си по-напред от този, който не е разбрал смисъла на горчивината;
 9. Забрави собственото си нещастие и се опитай да създадеш малко щастие на околните. Тогава и ти ще се почувстваш друг;
 10. Научи се да приемаш критиката, може би, като те критикуват, околните просто те уважават, а може и да си предизвикал ревност или завист. Нали никой не рита умряло куче?
 11. Направи най-доброто, на което си способен и да става каквото ще;
 12. Свикни да бъдеш критичен към себе си;
 13. Почивай още преди да се умориш;
 14. Почивай си и по време на работа, нека работата да е удоволствието за теб;
 15. Влагай ентузиазъм в делата си, така ще сведеш безпокойствието до минимум;
 16. Отделяй време и внимание на съня, вредно е не самото безсъние, а безпокойствието, породено от безсънието.

Продължава от стр. 24

Тръгнаха свещениците да обсебват хората, навърлиха се върху тях като вълци върху плячка.

- О, небеса! - говореха те. - О, свещено невежество! Нима не знаете нищо за бога? Нима не знаете... Нима не сте чували...

И хората спираха гузни и виновни за незначително си. Уплашени и притеснени, те очакваха наказание като провинило се дете от строг баща.

В устите на новодошлите непрекъснато се премятаха думите Бог, Добро, Любов. Сякаш бяха лапнали някакво речно камъче, което търкаляха из устите си и се чуваше само мляскане, нечленоразделна реч и откъсящи от думи. Хората нищо не им разбираха, може би затова си казваха:

- Колко много знаят. Колко мъдро говорят. След като имат вид на мъдри, каквото и да кажат е мъдро. А ние сме глупави, че не го разбираме.

И изведнъж в града започнаха да се появяват кръчми, много кръчми. Чернорасите говореха за бог, добро и любов, а хората започнаха да стават лоши, да развратничат, да се пропиват. Добродетелите извечни отиваха на развала.

- Ето вижте! Вижте накъде отива всичко. Трябва да направим храм и да почитем Бога. Ей там, при бистрия вир, там е най-доброто място.

- Но там са най-плодородните ниви - отвърнаха някои. - Те хранят целия град. Грехота е да се строи на нива.

Но свещениците подкараха с думите си хората, както овчар подкарва с гегата овцете си.

За кратко време цялото място, а то не бе никак малко, бе оградено с висок зид, а вътре, скрита от любопитни погледи, бе построена обителта и храма.

И както овчар затваря овцете си в кошара, така тези черни люде прилъгаха и затвориха в обителта най-волните, свободни хора, които можеха да летят из въздуха като орли. Затвориха най-красивите, най-смелите и най-умните.

- Бог казва, че не е човешко да се лети. Красотата принадлежи единствено нему. А умът и знанието трябва да му служат.

Навърлиха се върху младите и ги обсебваха с лицемерни приказки.

Един ден един свещеник почука на вратата на девойката, заради която бе създаден този град.

- Ние се потрудохме добре - каза той. - Направихме храм за Бога. И сега той е доволен. Аз събирам дарения за святата обител.

Когато си тръгна, девойката не си спомняше нищо от неговите думи. В съзнанието ѝ оставаха да горят зелените му очи, които не бяха очи на човешко същество.

Веднъж той приближи до нея, гледаше я в очите и говореше бавно, бавно.

Тя не разбираше какво точно ѝ говори, чуваше нещо.

- Бог... Бог...

"Колко е умен" - мислеше си. И от този миг тя тръгна след него. Не можеше да издържи без да го вижда. Където и да се появяше свещеникът, тя се появяваше след него. Гледаше го предано с големите си прекрасни очи и попиваше всяка негова дума, която миг след това забравяше.

Селският луд тичаше след свещениците, дърпаше ги за расата и крещеше:

- Злодеи. Злосторници. Ловци на души. Вампири. Таласъми. Не им вярвайте, хора. Бягайте от тях. Изгонете ги от града. Спасете ме от тях. Ще разрушат града. Ще убият децата. Ще унищожат красотата. Ще пленят душите ви.

- Хм, луд - и никой не му обръщаше внимание.

Очите на свещеника обсебиха душата на девойката. Влязоха в мислите ѝ. Настаниха се в сънищата ѝ. Тя се промени и забрави всичко друго на този свят. Баща ѝ виждаше тихата лудост, която я обхваща.

- Дъще - говореше ѝ той, - тези хора са лоши. Очите им са зли. Те са черни магьосници. Виж как посърна нашият град. Не върви по техните пътища.

- Не, тате. Ти нищо не разбираш. Любовта към бога е над всичко. Бог е добър. Ние трябва да сме готови да се пожертваме за Бога. Така казва този свят човек. И аз съм готова да направя всичко за него.

- Не за бога, за човешката глупост искаш да се жертваш ти. И за празни и лицемерни думи. Какво му е нужно на бога? Той има всичко - и небето, и земята. Само хората искат да властват над други хора. Само хората се нуждаят от жертви. Затова използват напразно името божие, за да наложат властта си на всяка цена.

- Не, тате. Ти нищо не разбираш.

Все по-рядко се сещаше хубавицата за своя приятел от детинство.

- Не ме изоставяй - казваше ѝ той. - Тези хора са лъжци. Ще заробят душата ти. Ще погубят живота ти. Ще обсебят времето ти.

- Какво сте се лепнали за мен всички. Ти им завиждаш, затова ги мразиш. Трябва да се научиш да обичаш бога.

- Не ме изоставяй! Ние сме създадени един за друг. Не се поддавай на тези мъже с черни раса. Те искат да властват над постъпките ти. Да управляват мислите ти. Да влияят на душата ти. Да налагат волята си, колкото и безумна да е тя. Тези хора ще те обезличат и ще ти отнемат всичко, което бог ти е дарил.

- Не говори така за тези светци. Ти ревнуваш.

- Не ревнувам. Тези хора са зли. Имат черни души и лоши мисли. Не им се доверявай. Не им се доверявай.

Думите му не я докосваха, сякаш беше непозната, която говори със случаен пътник. Той изпадна в отчаяние и униние, защото осъзнаваше, че я губи.

- Не искам черноризците да те завлекат в своята бърлога. Тогава никой не може да ти помогне. Събуди се. Разбери ме.

Един ден свещеникът отново дойде при девойката.

- Време е - каза ѝ той. - Ти трябва да се жертваш за Бога. Бог очаква твоята жертва.

Тя го погледна с благоговение и тръгна след него покорна. Човекът с необикновените очи я заведе в обителта, където не влизаха обикновени човешки същества. Тя бе щастлива, неизмерно щастлива, че ще послужи на бога.

Огромната врата на обителта, изпъстрена с орнаменти и дърворезба, се затвори зад нея. Огромен зид ограждаше една не малка местност с постройки, гори, ливади. Девойката трептеше. Цялата преливаше от щастие, че ще послужи на бога. Видя няколко свещеника с виолетови раса, със златоткани орнаменти. Те бяха доста по-пищни от простото черно расо на човека, който я съпровождаше. Озадачаваше я, че там, където преди месеци бе една обикновена нива, сега имаше огромна сигурно столетна гора. Беше останала само една малка полянка, оградена от огромните дървета.

- Тук времето тече по други правила - каза ѝ свещеникът.

Отвсякъде ухаеше на непознати плодове и цветя. Носеше се птича песен от непознати птици. Водата на Бистрия вир се спускаше по изкуствени водоскоци, бълбукаше и пееше монотонно. А щом стигнеше зида, изчезваше като изпита. Спряха пред една сграда. Тя никога не бе виждала сграда с подобна форма и големина. Такова великолепие и разточителност не биха си позволили и най-богатите царски дворове. Сградата бе толкова огромна, сякаш я бяха строили десетки поколения. Толкова много злато, кехлибар, скъпоценни камъни и мрамор бе вложено в постройката, че тя ахна изумена.

- Сигурно това е храмът - каза тя.

Свещеникът не ѝ отвърна нищо. Влязоха в

ЦИГУЛКА ЗА МАЙСТОРА

сградата, изпъстрена с дърворезби, мозайки и картини, фонтани и статуи. Продължиха по един мраморен коридор, от тавана на който се спускаха мраморни драперии. Толкова фино бяха направени орнаментите, че приличаха на перести облаци, обгърнали луната. Накрая спряха пред една врата. От лявата страна имаше един бухал, направен от цял скъпоценен камък, а от дясната - лъв. Дръжката на вратата бе направена като някакво митично същество, което фантазията трудно можеше да си представи.

Свещеникът направи някакви странни движения. Докосна първо бухала, после погали лъва, след това обхвана митичното същество с двете си ръце и вратата бавно се отвори. Стаята беше малка, много малка. Колкото да се поберат двама души. Имаше маса, цялата отрупана с ястия.

- Изпий това - каза й свещеникът.

Тя послушно се подчини. Питието имаше неприятен вкус. Девојката искаше да вземе нещо от изобилието на масата.

- Да тръгваме - каза свещеникът, преди тя да се докосне до каквото и да било. Изведе я от сградата, минаха по пътеките с прекрасни цветя с неземнен аромат и стигнаха до полянката, заобиколена с гора.

- Стой на това място и не мърдай!

Свещеникът се приближи до нея, докосна гърдите й. Тя изтръпна. Прекара ръка по тялото й и каза някакви непонятни слова, може би заклинание.

- Стой тук и чакай!

След известно време той се върна.

- Хайде, обличай се! И отивай в ей оная килия! - и той й посочи една ниска сграда.

На другия ден всичко се повтори. Само че тя стоя значително по-дълго на поляната. Странното беше, че чувстваше съвсем слабо глад.

На третия ден около нея се събраха всички свещеници.

- Посегна към храната - каза един. - Все още чувства глад.

- Все още има живот.

- Все още е красива.

- Все още чувства студ.

Свещениците се прегърнаха през раменете и започнаха да обикалят около нея. Въртяха се все по-бясно и по-бясно. После изведнъж изчезнаха. Тя стърча сама на поляната цяла нощ. Дори не си помисли: "Това ли е начинът да се служи на Бог?" Беше започнала да усеща нощта и земята. Сутринта почувства, че нещо в нея се променя. Промена се неузнаваемо. Почувства соковете на земята да потичат през краката й. Въздухът да я храни. Слънчевите лъчи да я насищат. Започна да проумява стихииите, Земята и небето. И птици започнаха да кацат по раменете й. Опита се да се раздвижи, и разбра, че не може да мръдне нито една част от тялото си. Беше се вдървила. Краката й бяха пуснали корени. По тялото й течаха соковете на земята. Тя самата беше погрозняла. Кожата й беше станала сива и се беше напукала. От пръстите на ръцете й излизаха филизи и зелени клончета. И тогава осъзна, че се превръща в дърво. Опита се да вика. Не се чу нищо, само свистене на вятъра. Спомни си думите на баща си и на своя приятел. Толкова много бе искала да служи на доброто, да се жертва за хо-

рата и за Бога. С такава радост дойде в обителта.

Уви, превърнаха я в едно дърво, никому ненужно. И красотата, която сътвори цял един град, изчезна незабелязана.

Питате какво стана с момъка, когато тя изчезна. Той и баща й тръгнаха да я дирят. Разпитваха, обикаляха. Дори влизаха в обителта с още двадесетина. Претърсиха я цялата. Намериха накитите й, но нея не намериха. Даже си отиднаха на полянката сред дърветата. Но нали в обителта времето тече по друг начин, те не видяха нищо друго, освен една гора. Имаше едно дърво, което някак си напомняше на нея. Но не дърво търсеха те.

Бащата се върна страдащ и нещастен, а момъкът се запиля по света. Дълго скита момъкът. Просеше, за да преживява. Пропиваше парите, които събереше. Не приличаше вече на себе си. Косата му се спласти, погледът му стана безумен. На всеки срещнат в кръчмата все за своята мъка разказваше. Веднъж съдбата го срещна с някакъв човек. Този човек беше стар майстор на цигулки. Беше останал сам и не знаеше на кого да предаде занаята си.

- Сине - каза той на момчето, - виждам, че мъка яде душата ти. Послушай ме! Пиенето няма да ти помогне. Ще бъдеш само за посмешище. Ела с мен, като син ще ми бъдеш. Ще те науча как се правят цигулки. Песента им ще облекчи душата ти. И твоята дарба ще спаси мнозина.

Отиде момчето при стареца и започна да учи занаят. Беше схватливо и бързо напредваше. Малко ли, много ли мина - не знам, но момчето стана най-добрият майстор на цигулки. Научи се да свири възшебно и веселеше душите и сърцата на хората. Веднъж му стана мъчно за село Ясен и той реши да се върне там, сред своите близки и своите спомени.

Но мълвата се движи по-бързо от хората и когато се прибра в селото, го посрещнаха трима свещеници.

- Чухме, че ти си бил най-добрият майстор на цигулки. И свириш възшебно. Искаме да направим състезание с нашия най-добър цигулар, за да видим вярна ли е мълвата. Пък после можеш да останеш на служба при нас.

- Първо трябва да видя близките си. После да обиколя града, пък после ще видим.

След няколко дни той похлопа на портата на обителта. Свещениците го посрещнаха с ниски поклони и услужливи усмивки, и угодническо поведение.

Той разгледа обителта и остана много учуден от видяното в нея. Толкова много злато и разкош не беше виждал никога през живота си. Тези хора ли говореха за смирение и лишаване от охолство? Когато влезе в гората на обителта, той се облегна на едно дърво. Изведнъж в него нахлуха спомените за приятелката му от младостта. И сякаш дървото му зашепна:

- Бягай оттук, докато е време. Свещениците искат да те омагьосат. Да вземат силата ти и да им служиш. Не пий нищо от тяхната трапеза. Не яж нищо от храната им.

Той докосна дървото и небивала нежност изпълни душата му.

- От това дърво искам да направя цигулка. Като зазвучи, цялата околност да се изпълни с нежност.

- Постъпи както желаш - отвърнаха свещениците и се усмигнаха снизходително.

След известно време цигулката беше готова и започна надпреварата.

Първ свири един свещеник, облечен във виолетово расо със златотъкани украшения. Когато засвири, небето се смали. В душите на слушателите стана тягостно, сякаш нещо загубваха завинаги. Птиците спряха да пеят, а дърветата заплакаха с човешки сълзи. Да, истински майстор беше свещеникът, но музиката му не носеше радост, а разбиваше душата и я разпръсваше на малки късчета. Сякаш безкрайна самота и печал се заселваха в нея.

След него свири друг, слънцето изчезна, след това се появи червено и пъклено, след това почерня и всичко наоколо посърна. Птиците започнаха да падат мъртви от дърветата. А душите на слушателите бяха като изгорени от жив огън.

След него свири друг, слънцето изчезна, след това се появи червено и пъклено, след това почерня и всичко наоколо посърна. Птиците започнаха да падат мъртви от дърветата. А душите на слушателите бяха като изгорени от жив огън.

Накрая свири Майсторът на цигулки. Безкрайна нежност и чистота обгърна слушателите. Мъртвите птици се съживиха и започнаха да излитат в небето.

- Той ни лишава от Властта - уплашиха се свещениците. - Трябва да разбием цигулката. Да я изгорим. Не пи ли той от питието?

Майсторът продължи да свири и сякаш небесата се отвориха и небесно щастие обгърна всички. Девојката, която бе превърната в цигулка, разказваше за живота си. За щастията си преди да срещне свещениците и за това, как бе станала дърво. За нейната самота и печал и за това, колко е щастлива сега, че я гали и докосва нейният любим. Изведнъж дърветата в обителта се променяха, превръщаха се в безброй млади и красиви хора. Храмът и обителта изчезваха, защото всичко, дори и тухлите, бяха направени от променени човешки същества. Дори и птиците на това място бяха хора, превърнати в птици. Всичко се връщаше към първоначалния си вид.

Свещениците посегнаха към своите цигулки, за да заглушат възшебната музика и да си върнат властта. Цигулката на единия се превърна в змия и се шмугна към една дълбока дупка, но някой й смачка главата. Цигулката на другия се превърна в змей и той полетя във висините, но един слънчев лъч го докосна и изпепели.

Тогава свещениците също започнаха да се променят, забравиха пагубните си знания. Свлякоха се жълто-сивите пергаментени кожи и те станаха обикновени млади мъже. Майсторът на цигулки им подари по една цигулка и те тръгнаха по света, за да носят красотата на истинската музика.

Единствено Майсторът на цигулки тъгуваше, че не може да прегърне своята любима от кръв и плът. Красотата и чистите звуци на цигулката все пак не са като докосване на жив човек. И тогава някъде в далечината се разнесе звън на камбана. А вие сигурно сте чували за Майстора от село Ясен, който направи възшебна камбана. Щом някъде по света някой е в беда и чуе звука й, бедата бяга от него и светът става прекрасен.

Щом чу камбаната, Майсторът на цигулки видя, че държи в ръцете си своята любима, такава, каквато я знаеше в младостта си. След време те се ожениха и имаха много деца. Живяха щастливи до края на дните си. А най-голямото им щастие бе, че когато двамата поискаха, тя се превръщаше отново в цигулка и той свиреше на нея. Тя разказваше за щастията си и хората ставаха по-добри и по-щастливи. Може би сте чули в тъмните вечери възшебната цигулка. А може би рано сутринта е звучала в душите ви. Ако сте я чули и се стремите към добро, знайте, че ще ви споходи щастиято.

„ПРЕУСТРОЙСТВО НА СЪЗНАНИЕТО

Вярвайки в техническия прогрес и финансите като негова основа, хората строят смели планове за бъдещето, но те не могат да знаят своето утре, а то може да бъде съвсем неочаквано. Стремително приближавайки се да 2012 г. - този рубеж, зад който светът никога вече няма да бъде предишния, - много от това, с което се занимават и което е скъпо на хората днес, става безмислено, а за оживяването на населението е необходима преоценка на приоритетите.

Учени и древни писмена предупреждават за това, че на Земята през 2012 год. ще се случат глобални изменения, съпроводени с климатични, природни и техногенни катастрофи.

По разчети на учени, в това число на известния доктор на физико-математическите науки Сергей Капица, на Земята ще настане демографски срив и населението на планетата рязко ще се намали.

Но хората игнорират всякакви подобни съобщения. „Ясновидци, плашейки често с „края на света“, са принудили хората реално да бъде прието от тях като нещо малко вероятно.

Във Вселената е дошло ВРЕМЕ ЗА ПРОМЕНА и е започнал преход на ново по-високо ниво на развитие в Новата ера!

Този неразбираем за много хора еволюционен процес, наречен КВАНТОВ ПРЕХОД, към декември 2012 г. достига своя връх и ще промени всичко на Земята.

„Масшабите на планетарните изменения, които ви предстои да преживеете е трудно да си представите даже при цялата ви фантазия и нито една точна наука не би могла да прогнозира, а още повече да опише всичко това, което очаква вашия свят в близките години.“ /Създателят на всичко и всеки - „Откровения към хората на новия век“/

„Бог е създал нас без нас, но да ни спаси без нас не би могъл!“

Августин Блаженный – 354 – 430 г.

„Демократическият капитализъм – това е най-добрата система в света“

Джордж Буш, 43-и Президент на САЩ

„Светът на капитала – не е бъдеще за хората, защото подменя еволюцията на Духа, разделя еволюцията от знанията за материалния свят!“

Създателят на всичко и всеки (Небесният и всевишният Отец) - „Откровения към хората на новия век“

„Отричайки факта за съществуване на Създателя, човек отрича и самият факт за своето съществуване“

Създателят на всичко и всеки (Небесният и всевишният Отец) - „Откровения към хората на новия век“

За цялата история на човечеството – безкрайните войни, мечтите за щастие и опитите за намиране на Истината, игнорирайки подказките на Висшите сили – хората са избрали за цел на живота си обогатяването на всяка цена и не са успели да се противопоставят на разпространението на Земята на опасния вирус на алчността.

Резултатът е изостанване на развитието на съзнанието и движение към самоунищожение.

Стотици хиляди свещенослужители във всички страни на света от векове се опитват да обяснят на хората, че светът е създаден от Висш разум и човекът се явява негово подобие, като постъпките си е длъжен да съответства на своето високо произхождение. През всички времена Висшите сили чрез хиляди контакттори /Пророците, Н. Андреев, Е. Блаватская, Рьорих и много наши съвременници/ подказват на хората, че обкръжаващият ни свят е многократно посложен, отколкото мислят хората.

Цялата информация от Висшите Светли сили се предава на всеки контакттор на такова ниво на знания, към което той е подклучен, и това става само чрез неговото подсъзнание, т. к. друг начин за предаване на знания на хората на Земята не съществува - и в никакъв случай чрез чуване на гласове, което представлява проявление на низшите сили /деструктивните

сили/.

От векове се обяснява, че главното за човека е спазването на основните заповеди и усъвършенстване на самия себе си чрез Любовта към Създателя, към обкръжаващия ни свят и към себеподобните, а любовта трябва да се приема преди всичко като хармония на взаимоотношенията

Но човекът си е човек. Политико-религиозните конфликти, тероризмът, заплахата от ядрена война и глобалното затопляне, ядреният колайдер, който ако започне да работи, ще унищожи планетата – това са малка част от проблемите, сътворени от хората, незнаещи смисъла на своя живот.

Човечеството е направило фатална грешка, разделяйки дух и материя и отделяйки религията от държавата.

Вземайки на „въоръжение“ теорията на Дарвин за еволюцията на видовете, хората са отхвърлили главното – еволюцията на съзнанието.

Вместо Единната божествена пирамида на властта, начело с хората, ръководени от високо съзнание и божествената програма за усъвършенстване личността на човека, на Земята се създава двувластие: религиозно и светско. В резултат бездуховността управлява света, заразявайки хората със смъртно опасната болест наречена НЕВЕРИЕ в СЪЗДАТЕЛЯ и в своя Божествен произход.

Но бездуховният чо-

век е винаги разрушител на обкръжаващото пространство и в крайна сметка става самоубиец.

„Чумата“ на 21-ви век – властта на парите се е разпространила по земята, провокирайки инволюция на съзнанието, алчност, агресивност, аморално безумие и екологически безпредел, а инволюцията на съзнанието превръща човечеството в опасен и нежелан елемент за хармонично развиващата се Вселена. Ако съществуващата система на потребителско общество се остави без изменения, то човечеството ще се самоунищожи още в първите десетилетия на новото хилядолетие.

Квантовият преход – това е ултиматум и едновременно шанс за спасение на стигналото до задънена улица човечество. Той се съпровожда с изменение геометрията на пространството и с проникването на Земята на потоци от високочестотна фотонна енергия. Повишението на честотните вибрации и прехода на пространството на ново полево ниво ще измени външният вид на Земята, но най-напред ще измени съзнанието на хората!

Това е неразбираемо за хората с материалистично възприемане на света, но процесите във Вселената не зависят от разбиранията на човека.

В деня на зимното слънцестоене през 2012 г. своя пик достига първият етап на прехода на човечеството в четимерното измерение, в Новия Свят, където

критерий за оценка на човека ще бъде не материалното достижение, а високото ниво на съзнание.

При въздействие на енергиите на високи вибрации ще могат сполучливо да преминат само хората, намиращи се в резонанс с тези вибрации, т. е. тези хора които се стремят към чистота на своите мисли и постъпки. За успешното преминаване няма да могат да помогнат нито „мъдрите“ правителства, нито високите длъжности, нито натрупания капитал.

Хората се оказват абсолютно неподготвени към „пренастройката“ на Вселената. Тази неподготвеност е много по-опасна от падането на Земята на някакъв астероид, от което всички са така уплашени. Жизнено важният проблем отдавна би трябвало вече да се обсъжда и да се решава на ниво правителства и ООН, да не говорим за свещенослужителите. Но заети със своите материални проблеми, те принудително водят хората към пропаст.

Трагедията на човечеството се състои в това, че хората упорито се опитват да строят свое общество, без да отчитат законите на Космоса и без участие на Създателя. Но без да се разбират структурата на Световите и на самия човек като част от Вселената, всички „измислици“, предлагани от хората, са винаги свързани с неуспех, масови убийства, терор, със задънена улица.

Хилядолетия бяха предоставени на хо-

рата за усъвършенстване на своето „Аз“,

което би дало възможност за самостоятелен преход в четимерното и други измерения. Но всички тези хилядолетия хората са изгубили за облажаване на своето тяло и достигане на тленно богатство. Превръщайки себе си в роб на парите, човечеството се „разписва“ за своята непълноценност. Избирателски материалния път за познаване на света, основан на правилото: „Коемо виждам, това и съществува“, хората не са успели да достигнат до очакваното от тях духовно развитие и вече са прескочили „точката на самозавръщане“, когато все още е имало време за коригиране на грешките.

Много хора се надяват, че нищо страшно няма да се случи и всичко ще се разсее от само себе си или Бог всичко ще уреди. И това е възможно, ако хората се осмислят и малко по малко поне започнат да се променят. Но съществуващото общество е такова, че зачестяващите техногенни катастрофи, земетресения, урагани и смяната на полюсите, съпровождащи промяната на геометрията на Пространството, ще доведат хората до състояние на шок и ще ги застави да повярват в изключителността на случващото се, но времето за подготовка ще е загубено.

Чак на края на земния си път или в минути на трагедии и катастрофи хората се сещат за Бога, когато вече нищо не може да се направи. Но никога нямаше да има напразно изживян живот, нито климатически сюрпризи, ако хората бяха разбрали, че материалното е винаги вторично.

Най-добрите условия на Земята не можаха да разберат, че главното условие за съществуване на човека е Вярата.

НА ЧОВЕКА - КВАНТОВ ПРЕХОД"

Но какво знаем ние за Бога? В общи линии нищо.

Днес споменаването на думата „Бог“ като аргумент в спора в някои хора и особено в много от академичните учени предизвиква раздражение и се възприема като нещо несериозно. Но у хората никога не биха възниквали съмнения за необходимостта от Вяра, ако знаеха че във Вселената всички обекти, включително човекът се състоят от ЕНЕРГИИ информация (материя) с различна степен на плътност и различна полярност (+) ПЛЮС и (-) МИНУС.

И съществува Единен закон за енергообмена: „Колкото си взел – толкова трябва да отдадеш!“. Това е главният закон за съществуването на Световите и за съществуването на човека.

Получавайки „безплатно“ енергия за здравето си и безкрайно полезни изкопаеми за създаване на безпроблемен живот и условия за самоусъвършенстване на всеки човек, хората са задължени да връщат на Създателя положителна енергия чрез своите мисли и чувства.

В разбиращите никога не би възникнало съмнение, че във Вселената, тази сложна енергетическа система, няма Център за управление и няма Създател, защото в Системата на

енергообмен винаги има център на системата и има Създател, който управлява всичко и не допуска дисбаланс на енергиите. И изразът „Вяра“ не би носил толкова религиозен смисъл както сега, а би бил научна констатация за съществуване на системата на енергообмена и управляваща Сила. И не е важно как се нарича тази сила - Отец небесен, Всевишен или Висш космически разум.

Всичко изглежда много просто, само трябва да направиш крачка към разбирането на Бога, но за хората това се оказва най-трудно от всичко.

Общество, избрало пътя на „пазара“, приело за образец морала и нравствеността на „силите на капитализма“, клонира греховете и пороците и създава отрицателна енергия с огромна разрушителна сила. То никога няма да прекрати войните, никога няма да прекрати корупцията, не може да отстрани социалната несправедливост и няма да спре упадък на нравите.

В отговорните периоди на развитие на човечеството Висшите сили са диктували на избрани хора (Мойсей, Буда, Исус Христос, Мохамед) знанията за Създателя и правилата за живот на земята.

Знанията предавани от всеки един Пророк, са били предназначени за конкретния народ в зависимост от особеностите на този народ и неговите способности. Предполагало се е не насилствено предаване на знанията на обкръжаващите етноси. Но нарушавайки програмата на Създателя, в полза на управляващите хора и за поробване на съседните народи, религиозните учения са били насилствено наложени на другите етноси, които са имали свое собствено предназначение!

За изтеклите хилядолетия Първоизточниците, продиктувани от пророците, са били така изкривени (дописани, изменени) от „пророци“, записващи указания на гласове, че се е създала противоречивост и двусмисленост в светите писания, завинаги посявайки разделение и вражда между желаещите да разберат Истината, защото „не може да се намери Истината в „тъмна“ стая, оставяйки светлината на знанията навън“.

В резултат на всичко това религията – това учение на Единия Бог за всички времена и народи, без когото е невъзможно съществуването на човечеството, е превърната в раздробени, консервативни, догматични конкуриращи се помежду си вероучения, изоставящи в своето развитие от съвременното общество на хилядолетия.

Страшен парадокс: днес всички религии в света в този си вид, в който съществуват, представляват НЕПРЕОДОЛИМА сила, която разединява и пречи на сближаването на народите.

За съжаление хората, избрали най-важната мисия да бъдат Проповедници, да приобщават хората към вяра в Бога, са се натоварили с власт над себеподобните (власт, която Създателят не им е давал) и са започнали от името на Бога да управляват Ду-

шите (които не им принадлежат) на хората. А за видимост на своята значимост са съчинили и узаконили множество от ритуали и обреди, нищо незначещи за Създателя. Ограничаването свободата на избор означава наличие на власт над човека, дори само и духовна. А това противоречи на самата същност на Божествената програма за еволюция на Съзнанието на човека, предполагаща самостоятелност на човека при избора на своя път. Представете си би ли могъл Творецът да създаде нещо, ако не е свободен в своето творчество?

Само будистите са разбрали важността на самостоятелността в търсенето на пътя за усъвършенстване на Съзнанието. Служителите на останалите религии са превърнали себе си и своето паство в „пленник“ на измислени догми и знания, продиктувани хилядолетия назад и разчетени на нивото на познание за света на древните хора. Налагайки на паствата си „нафталинови“ разбирания за Бога, те са станали спирачка и преграда в търсене на истината и свободното развитие на Съзнанието.

Животът – това е винаги движение и развитие. Всичко, което е спряло, е мъртво. На този Закон се подчинява всичко във Вселената и, разбира се, и науката и религията.

Хората не са успели (или не са поискали) да спазват дори само 10 заповеди и са загубили хилядолетия за създаване на комфортни условия за своето кратко пребиваване в материалния свят и в гонене на „Златния телец“.

Никой не е отменял парите, но човекът, загрижен за обогатяването си и считащ парите и златото за цел на своя живот, става предател пред Бога с всички произтичащи от това последствия.

„Материалната свръхдостатъчност има

огледално отражение на ниско Съзнание и всяко достижение на богатство в материалния свят се съпровожда със загуби на Духовно ниво“.

„Съзнанието на човека трябва да се развива по правилото на „Златното сечение“, препоръчващо направлението между векторите на Духа и Материята“.

„Създадените взаимоотношения между хората и условията на живот - правова и кредитно-финансова система – пораждат сами по себе си деструктивни сили и не създават условия за повишаване на нивото на човешкото Съзнание.

Нещо повече, всички социални надстройки активно заставят човека да служи на Мамона,

оставяйки за „след това“ всички опити за духовен ръст на човека, подменяйки вярата в Създателя със спазване на ритуали и обряди с църковно-религиозен смисъл“.

Съвременните хора са принудени да принасят за главни „ценностите“ на материалния свят, но именно днес, като никога досега, хората усещат остра необходимост от вяра в Създателя и Висша справедливост, т. к. без това всичко останало няма смисъл“.

И ето новите знания вече не са мит или приказка, а жизнена необходимост.

Всеприемчивостта да знае, че Вселената има Божествен /Разумен/ произход. Цялата Вселена е обитаема и се състои от многослойни светове на информационни енергии (материя) с различна степен на плътност.

Това е Свят на Божествените сили с високи вибрации, Тънък, Духовен свят (енергия на създанието), който се управлява от Йерархии на Света (най-високата октава на вибрации е в центъра на Пространството, Вселената).

И Свят на Божествените сили с ниски виб-

рации (деструктивна енергия), управляващи Земята (начело със Сатана, битово – Лукавия). Това е свят от плътна и свръхплътна енергия (Материя) - периферия на пространството), който изкушава хората, изпитвайки човека и заставайки го по този начин да прави своя избор.

„Бог е един за всички не само на Земята, но и във Вселената и във Вечността!!“

Бог – това е управляваща Система, уравниваща всички позитивни и деструктивни сили, които се подчиняват на Закона за единство и борба на противоположностите.

Но не разбирайте борбата като война. Война няма и не може да има, а има ДОПЪЛНЕНИЕ И ВЗИМНО ПРОНИКВАНЕ на двата знака във Вечността, двете половини на човечествата, разделени при изпитания на Земята на две енергии – ИН и ЯН!

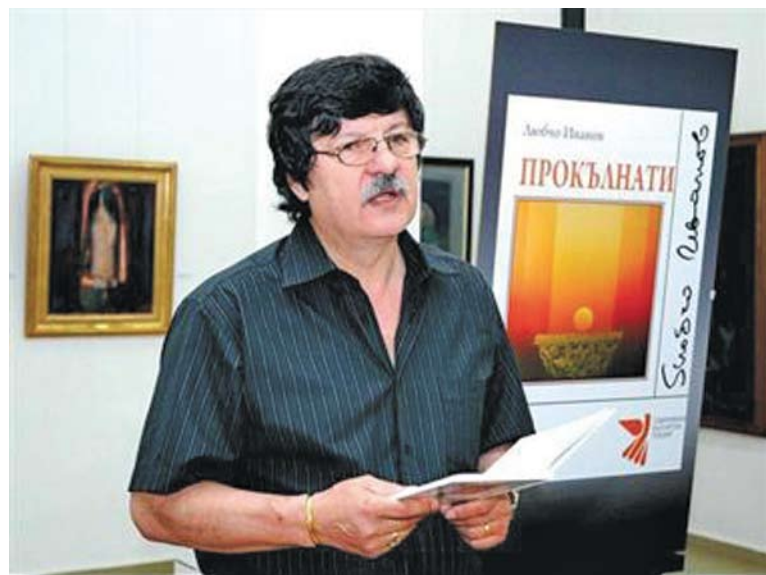
Хармонията във Вечността се постига единствено чрез принципа за ДОПЪЛВАЕМОСТ на всеки Закон, а това значи УРАВНОВЕСЯВАНЕ на полюсите на Вечността при неутралност на Създателя. Но енергийният вектор на Бога винаги има положително значение и съхраняването на този вектор е главна задача на Бога.

Бог – това е Велик, на много нива, Енергиен Океан от Разум, еволюиращ във Вечността и постоянно стремящ се към съвършенство.

Бог запълва със Себе си цялото пространство на Вселената. Пространството има структура на МАТРИЦА, състояща се от много милиарди клетки енергия с различна плътност и различен знак. И само хармонията на плюса и минуса дава този велик Божествен свят, в който се „топлят“ всички Същности на Вечността“.

Не търсете Бога „някъде там“, далече. Той е близо, Той е вътре в нас и ние сме вътре в него. Всички Светове са преплетени. Времето представлява производна на тримерния Свят, а в тънкия план всички времена съществуват днес и сега.

Превод: Иван ИВАНОВ

Лиана ФЕРОЛИ

**По всички полушария да разцъфти
прабългарският корен от степта,
на Онгъла закона пак да възвори
любовта свещена на син с баща.**

/Л.Иванов/

Много дъжд се изля напоследък. Сякаш, за да измие другия порой - на тоталната демагогия. Стигна се до там, че се планира да се въведе и данък дъжд. Но какво ли ще промени още един данък повече? Ако тази логика беше вярна, досега всичките ни дългове вече да бяха платени.

Но за плащането на един друг дълг бленува поетът журналист и редактор от Стара Загора Любо Иванов в новата си поетична книга "Прокълнатите". Този към титаничното ни древно минало, към безпрецедентно уникалната ни вяра.

Като се надява, че вече е настъпил този

ПОВИКАН ОТ НЕБЕТО, ДА ПРЕГЪРНЕШ КЛЕТВАТА

За повече течна светлина в душите ни

момент на равносметка, с много болка и жажда за светлина и топлина от идните дни, той изразява и своите поетични съмнения. Тъкмо те са, които изпълват като един вопъл-надежда страниците на книгата му. В тях се пита как може след толкова много струяща плесен от позор, проклетия, преда-

телства, убийства да се разкъса затуления с пари хоризонт? Да се запуши "огромната позорна пробойна" в Космоса? Да се изтрият правилата, "написани с кръв"? Да се заличи "оскотения и окован" свят, който дори птиците разпъва на кръст? Как да се даде шанс на търсещия злочестия си род и бродещ в нас Паисий?

Като се хванем за ръце - му се иска да вярва - и като възкресим огненото безумство на жарката си кръв. На тази, която още помни светлата ни поднебесна държава и вяра, заченати с любовно знание. Като превърнем ласката и страшната тъга на този спомен в блян за преобръщане и като намерим спящата в гените ни "съдбовна връзка между Космоса, същността и смъртта". Тази същност, която е прозирала от небето през виделейките на прабългарските шатри. Която още гори с горд ритъм и нрав в завещаното ни от първите българи и още стопля изгревите със светлината на древния ни бог Таг-Ра.

И надеждата, според поета, отново идва отгоре... С новата епоха на Водолея, носеща името на гледащите към небето кръгли отвори на шатрите на прадедите ни. Виделейките! Пропускащи астралната същност на водата - Светлината.

Повече за автора:

Поетът журналист Любо Иванов е роден преди 61 години в Стара Загора. В момента е отговорен редактор на регионалното издание към в. "24 часа" и в. "Труд" "Твой ден". Автор е на 4 поетични книги: "Пречистване", "Призори", "Прошка+CD", "Прераждане". Най-новата му книга "Прокълнати", издадена от Издателство "Захари Стоянов" се посрещна с голям интерес не само в родния му град.

Евтим Евтимов казва за него, че преоткрива света чрез емоцията в така наречената от Любо Иванов "проезия", което ще рече по думите на неговия редактор Иван Гранитски, лирико-прозаичен прочит на живота. Този, който дава по-голяма възможност за изразяване на социалния патос и който превръща новата му творение в една книга на гнева и яростта. В книга предупреждение, че трябва да направим нещо с нашето нравствено здраве.

Любо ИВАНОВ

Дъжд пороен

в памет на Христо Ботев

Моя утрин, чиста и бленувана,
на водата в дълбокото покоя,
на небето високо безкрая,
на земята любовта досънувана.
Моя утрин дочакана.
Моя вяра получена.
Моя надежда, дошла
с теб и сутринта.

Слънцето се вдига нагоре.
Значи истина всичко е
и пак, клетво, ще те прегърна.
Ще надяна чизми бунтарски,
а ти, либе, китка да скъсаш,
към мен да затичаш засмяна,
по пътя да ме проводиш,
цялата в радост заляна.
Че това небе ме вика,
че водата тихо шепти ми,
че от земята тътен долита,
и душата "Стига!" крещи ми.
Стига с тази пасмина измислена,
дето се е впила в рода ни,
дето ни граби земята, водата,
дето поваля горите ни горди.

Стига!

Водата се пие паднал
на земята на колене.
Гората се възпява.
От небето възмездие зове.

Не мълчи, народе мой,
посочи кой те заслужава!
В такава чиста утрин
идват чисти мисли.
Тихата вода бунт вещае,
пресъхналата пръст
жадува влага.
Стига попивала е сълзи!
Време е от небето родно
дъжд пороен да дочака.

Зачатие

С оброчна амфорка в ръцете,
дарена ми от теб, невясто,
стоя изправен сред скалите -
избраното от теб свято място.

Нагоре право тръгва Слънцето.
Очаквам лъчите му нежни
от зенита да погалят виното
и билето в него мен да взриви.

От майките билето пазено тайно,
на дъщерите си предавали с трепет.
За огъня пламнал в тялото стройно
жената посочва тракиец напет.

Полягва на ложето каменно в храма,
в Слънцето вперила своите очи.
И чака с божествена вяра голяма
вълшебно чудо билето да сътвори.

Прабългарка

Коя си ти и как изглежда
дивния ти стан и твойта шия?
Пред изсечения воин на скалата
любовно кой очите си привежда?

На Балх в Памир целебни ветрове
с теб сравняват още хубостта.
На булгарела с тънките струни
красотата славят още в песента.

Защо сънувам те така безумен,
на конника завидял в Шамарко,
на двойника негов край Шумен,
а не на статуя от Сан Марко?

Прескочи през тази епоха превратна,
посрещни ме с чайника кожен в ръка,
полей ми от него с онази вълшебна вода,
която лекува и с която умиват мъртвеца.

За да се върна далече назад, тогава при теб
там в планината Белур, нашата стара родина.
Да разравям скалите и нося ти с обич шпинел,
скъпоценния камък любовен, неотличим от рубина.

Да влезе в нея мъжът властно
на слънчевия лъч с топлината.
Да изстене страшно: ох, невясто!
И да прекрачи на Бога през Вратата.

ОХРИДСКОТО ЕЗЕРО

Данка Стоянова

Като бисер от Самуилова корона,
в сияние лазурно блестяш.
Като последна негова сълза отронена,
със свята чистота искриш.

Надвесени над теб оглеждат се
българските твърдини.
Спомени, забулени в мъгли, нареждат се
и потъват в сините ти глъбини.

И все така тихо през вековете сълзиш,
като единственото око на оня български войник,
повел братята си слепи към подвиг велик,
и не преставаш за тях до днес да скърбиш.

Затова е тъжна твойта красота.
Но романтиката, която криеш ти,
остава като най-ярка звезда
в историята ни да пламти.

ЕДИН ПРЕКРАСЕН ДЕН

Павлина ИЛИЕВА

Да се събудиш с изгрева на слънцето,
да се усмихнеш от милувката на първия му светъл лъч,
да се изпълниш с багрите на новото небе,
да споделиш с приятел чаша дъхаво кафе.

Да започнеш своя ден със вяра и желание,
да се усмихнеш пътъм на играещо дете,
да разделиш закуската си със бездомно куче,
да подхванеш работата своя със сърце.

Да помогнеш щом повика те приятел,
и ти самият да приемеш помощ,
да градиш, да съживяваш, да твориш,
да си реалист, но също и мечтател!

Да се завърнеш у дома при своето семейство,
да се приютиш приятно уморен,
да се помолиш, под звездите да се омиротвориш
и да заспиш с идеята за още по-прекрасен ден!

ДЕЛОВО

Велка ХАРИЗАНОВА,
гр. Кнежа

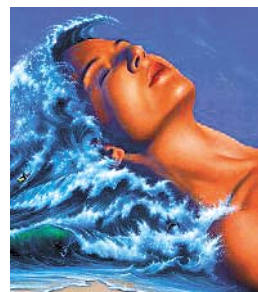
Денят делово
ме подмята из кухнята
- да приготвя кафето
и измия чиниите,
после друго, и трето...
Ще приготвя храната
на Бети,
ще погала със поглед
цветята,
във които сияе дъгата;
- ето там, на първаза
те ми махат за сбогом.
И прекрочвам уверено
прага
да препусна навън
като вятър.
И редиците стягам
- свърши вече театъра.
Своя боен оркестър
дирижира деня.

Нирвана

Канелия КОЛЕВА,
гр. Пловдив

Нирвана е
докосването на душите
и миг на
електрическа експлозия.

Нирвана е
преливането на сърцата
и миг на
божие блаженство.

Канелия КОЛЕВА, гр. Пловдив

Всяка частица от тебе
ме кара
да съм щастлива със теб.

Всяка частица от тебе
ме носи
към неподвластно привличане.

Всяка частица от тебе
ми казва
след нея никога
няма такова усещане.

ВЯРА НАРОДНА

Стефан ГАНЧЕВ, Шумен

Пет века робство тотално
на страдаш, подтиснат народ,
пет века племе страдално
робува с хомота на скот!

Но вярата в Бог християнска,
що в мрака рода ни зари,
бе твърда пред напаст поганска,
през зверства потомства спаси!

Петдесет години червени атеисти
бяха комунисти, после социалисти,
властваха безкрайно, все се богатиха
вярата във Бога кат души изтриха!

Бог ни днес наказва: крадците вилнеят
лукавец стреми се властта да докопа,
честни простолюдни мизерстват, беднеят,
срамно, ний слуги сме на САЩ и Европа!

О, вий, глашатаи посланици на Бога,
широко отворете портите на храма
в него приберете стадото, народа
и му там вдъхнете християнска вяра!
Че нация във робство тя е съхранила
а сега в бедите ще й дава сила!

ПРИЗИВ

Стефка ЙОРДАНОВА,
Димитровград

Човечество,
тъй дълбоко си заспало
и в греховете свои
си погребало крилатите мечти.

Събуди се!
Припомни си,
изначало вложените в тебе
непроменливи,
вечни красоти!

Здрав,
красив,
щастлив
и вечен си, човече!

Виж Земята,
нашата майчица добра,
която храни своите деца,
как пустее изтощена
от безумните дела
на заспалите си деца!

Къщите ни - разрушени,
семействата са разделени,
а децата ни зареяни
в свят горестен,
забравиха пътя към дома.

Храната не сладни,
чистата изворна вода горчи,
слънце ни гори в летни жеги,
а зиме мрем от студ.

За икономиката си човешка
все говорим
и за какво ли още
ние не спорим,
и неслучайно
сега Земята
за лудница
и болница
се смята.

Съзнанието свое да разширим,
любовта семейна да възстановим,
рая земен да пресътворим
и Сътворци с Отца си да се обявим!

ДЕТСКИ СВЯТ

Васил ГЪОШЕВ

ЗИМНА ПЕСЕН

Трепкащи звездички
падат леко - леко,
гушат се в елхички
горските пътеки.
Еква в планината
песента им звънка!
Припкат пак децата
по покривка тънка.
С едри снежни клони
кланя се гората
и звезди се ронят -
как блестя земята.

СЕЧКО

Зима е. И бяла белота -
Сечко сее с две сита:
с дребно ръси през нощта,
с едро сее в утринта.

ИЗЛОЖБА

Спря снегът и грейна къра задимен,
батко каза: - Хайде на изложба с мен!
- На изложба ли? Каква? Къде е тя?
- На калпаци - по дървета и къщя.

ЦИГУЛКА ЗА МАЙСТОРА

Винцислав ДИНЕВ

Някога отдавна, много отдавна, в един измислен свят, в едно измислено пространство, може би в средновековието, а може би не, точно там, в едно далечно малко селце, почти на края на света, две жени родиха своите деца в един и същ ден. Едната роди момче, а другата - момиче.

През нощта, когато всички спяха и единствено борината светеше, орисниците застанаха при люлката на момчето и казаха:

- Много ще страдаш. Но ако обичаш истински, ще съживиш другите и себе си.

След това влязоха при момичето и рекоха:

- Ако повярваш в добрите думи на злия, ще страдаш много, ще погинеш с мисълта, че правиш добро на себе си и на другите. Но ако някой истински те обича, ще оживееш, ще лекуваш душите на хората и ще ги съживяваш. Много доброта и красота има в теб.

Казаха това орисниците и отлетяха към небето.

Децата израснаха заедно. Сигурно брат и сестра не биха се погаждали повече. Задружни в игри и трудности, те бяха неразделни. Живееха волни сред горите и просторите. Гонеха се из поляните. Докосваха небето. Надпяваха се с ехото. А от синевата вятърът се спускаше да поиграе с тях и с падналите есенни листа. Не си мислете, че животът им беше само игри. Те помагаша на своите родители. Сутрин тичаха за вода. Извеждаха добитъка на паша. Помагаша при сенокоса и орането. Въобще доста труд имаше. Но на тях им беше лесно, защото приемаха всичко на игра. Отиваха понякога при селския мъдрец да послушат приказките му. Отбиваха се до Ужасното блато и Белия стубел. Качваха се на скала Еленов рог и от високото се наслаждаваха на света. После минаваха през Вълчия камък и Еленов скок и надникваха в Мъдрата пещера. Понякога се къпеха в прозрачните вировете на река Пълноводница и беряха горски плодове при Сухото дърво. Понякога виждаха селския луд, в чието бръщолевене имаше толкова много мъдрост, доброта и поука, или отиваха при летящите хора горе високо, високо в планината и заедно с тях летяха из висините. Често срещаша горските духове, Девите, Дивите, Самодивите, Самовилите и Русалките. Въобще живееха щастливи и радостни.

На шестнадесет години девойката стана невидяна хубавица. Разчу се за нейната хубост и хора от близо и далеч идваха да се порадват

на красотата ѝ, да я погледат. От знатни царски и болярски родове я искаха за жена, но тя не желаше да чуе за никого. Дружеше единствено със своя приятел от детството. А хората, влюбени в нейната красота, оставаха завинаги в село Ясен. Така най-малката и далечна махала започна да се превръща в град.

Отдалеч градът приличаше на една-единствена огромна сграда, кацнала на склона на планината. Рано сутрин градът се събуждаше с конски тропот, блееене на кози, овце, с мучене на крави. В далечината някъде пропяваше петел, чуруликаха птици. Градът бе станал кръстопът и какви ли не странници оставаха тук. Градската порта бе винаги отворена. Имаше една страноприемница, която приемаше всички случайно замръкнали. Понякога из калдъръмените улички се случваше да се сборичкат градските хлапетия и да разляят някое и друго куче.

Градът бе станал един оазис сред пустинята. Чуваха се слухове за войни, за битки, за убийства, но сякаш това бе отдавна, отдавна забравено. Толкова отдавна, че държането на меч се смяташе за неприлично дело. Дори когато идваха странници от много, много далеч и носеха оръжие, те го оставяха пред градските порти, защото идваха на поклонение пред красотата, а тази красота облагородяваше и не желаше присъствието на оръжие.

Сутринта набираше сили. Вятърът носеше миризма на конски фъшкии и добитък, на готвено. Хората се събуждаха. Чуваха се дрънченето на съдове. Тук-там някой хъркаше или се любеше с жена си. Звучаха части от разговори. Някой кашляше. Друг тананикаше.

Занаятчиите се будеха първи, за да започнат занаята си при първите слънчеви лъчи.

Събуждаха се хора и животни. Някои отдавна бяха станали. Още по тъмно. Сега навън бе най-студено (въпреки топлия полъх). Една лятна студенина, от която настръхва кожата. Хората започнаха да излизат от каменните постройки с покриви от камък или от слама.

И сякаш за да разбуди заспалия град, нахлу препускащ отряд от конници. Какъв ли се страхуваха да не изпуснат? Налетяха като черни гарвани на мърша двадесетина свещеници с раса. Нещо във въздуха вещаеше

беда. И сънените граждани изскочиха от къщите си, за да видят какво става. Тези черни хора - черни сенки, които влетяха в града, не бяха дошли да се преклонят пред красотата. Тези конници имаха оръжия, които не бяха оставили при портата на града. Не, те не бяха въоръжени. Друго беше тяхното оръжие, скрито и по-тайно. Езикът, думите - те бяха най-страшното им оръжие. Оръжие, с което убиваха от засада. Оръжие, с което сваляха царства и империи.

Защо ли бяха дошли? Слязоха от конете. Усмивнаха се привидно добродушно и като че изчезнаха от погледите на хората. Не, те не бяха изчезнали, но усмивката им събуди доверие и хората ги забравиха в момента. А свещениците като че ли цял живот бяха живели в този град, започнаха да се разпореждат с хората като с безсловесни същества. Учудващото беше, че всички тези свободни хора, дошли от различни краища на света, някои

от тях с царско потекло, изведнъж им се подчиниха безпрекословно, сякаш бяха омагьосани. За един миг, за един-единствен миг, тази сутрин градът се промени изцяло. Вече нищо не беше същото. Изчезна поривът към красотата. Вечерта за първи път градската порта се заключи и мнозина останаха извън града. В душите на хората се появи недоволство и те не знаеха от какво. Но вече се прокрадваше първото недоволство и първата омраза. За първи път момчето и момичето се скараха. За първи път той усети ревност, а тя се държа високомерно. Сякаш нещо между тях се бе скъсало.

Този ден в душите на хората нещо се бе срутило. Може би небето. Когато черните конници влязоха в града, те сякаш бяха бутнали подпората на къщата и къщата се бе стоварила върху собствениците си, които сега виеха и стенеха от болка. С вид на господари - важно и надменно, тръгнаха черните раса. Сякаш градът винаги е бил тяхно притежание, и те нямаха желание да го делят с никого. Бяха като копие на един и същ човек. Еднакво слаби, еднакво високи с дълги черни раса, с дълги черни коси и черни бради, с пожълтяла като пергамент кожа, която с нещо напомняше блатна тиня, напукана от засуха. Възрастта им не можеше да бъде определена. Тези лица макар и необичайни, много необичайни за тукашните места, някак си много бързо се забравяха. Като че ли се разтваряха във въздуха и никога не ги е имало. След разговор с тях оставаха единствено думите им, но като че ли не изговорени от тях, а от човека, който ги е чул. Сякаш той ги е измислил и казал на някого. Както тинята полепва, така полепваха в душите думите на тези хора. И въпреки че затъмняваха истинската светлина на духа, оставяха впечатление, че са дарители на божествена светлина, че са истински светци.

Продължава на стр. 18

Сайт на Българска
родна партия
www.bg-rodna.org

Проектант
на главата
на вестника и
герба на БРП
художник
Христо Танев

Всенародно екологично движение (ВЕД) "Родово имене"

Издател: академик АТАНАС ПАНЧЕВ - член на Руската родова академия (РА)

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Мария Стаева
ЗАМ. ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Ася Кръстева
РЕДАКЦИОНЕН КОЛЕКТИВ:
Рени Радева
Антоанета Андонова
Николай Кафтанджиев

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1172 София
ж. к. Дианабад
ул. Никола Габровски N1
Хотел Диана 1, ет. 6, ап. 62
тел.: 02 962 16 85,
02 962 16 86, 02 962 16 87
e-mail: rodimie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org

Издателска къща
"Новата цивилизация" ЕООД - София
Уникредит Булбанк
IBAN: BG04UNCR96601031647309
BIC KOD: UNCRBG5F

ОТДЕЛ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ
И АБОНАМЕНТ: 0888 693 359
Атанас РАЛЧЕВ ПАНЧЕВ
(за пощенски услуги)

ISSN 1312-7063

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии хонорари не се изплащат.